Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 324 2. november, 2012] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

Foto: Mette Kramer Kristensen

SOCIAL MASSEGRAV – NU ER DET NOK

Det ser sort ud for de titusinder af dagpengetruede, som fra næste år mister deres forsørgelsesgrundlag. Mange mister hus, ejerlejlighed eller bil, før de har ret til nutidens fattighjælp, kontanthjælpen.

Det ser sort ud for de tusinder af fleksjobbere, førtidspensionister, langtidssyge og mange andre, som SRSF-regeringen sender ud af et arbejdsmarked med fagforeninger og kollektive aftaler. Mange af dem ender også på kontanthjælp.

Det ser sort ud for de hundredtusinder af offentlig ansatte, der i årevis har oplevet effektiviseringer og nedskæringer. De skal nu løbe endnu stærkere, når SRSF-regeringens nulvækstfinanslov rammer kommuner og regioner.

Regeringen er kold

Regeringen sender koldt og kynisk titusinder ned i den sociale massegrav. Med S og SF's opbakning.

Den gør det for at "skaffe mere arbejdskraft" i en tid, hvor den globale krise allerede har sendt 100.000 mere ud i arbejdsløshedskøen. I 2012 er der kommet yderligere 5.700 arbejdsløse.

Den gør det for at tækkes arbejdsgiverne, som ikke kan få armene ned over, at det er meget nemmere at forringe løn- og arbejdsforhold, når der er flere hundrede ansøgninger til hvert eneste ledigt job.

Regeringen har lavet en Akutpakke 2, som midlertidigt skal redde nogle af de dagpengetruede, indtil der "igen kommer gang i væksten". Men "de økonomiske vismænd" forventer ikke vækst. De forventer fortsat krise.

Men regeringen er bare ligeglad.

Nu er det nok

Det endnu mere tragiske er, at regeringens angreb rammer rigtigt mange af dem, der for kun godt et år siden stemte på den. Folk håbede på forandring, men har kun fået endnu hårdere angreb end under VKO.

Fagtoppen håbede, at den efter valget igen kunne "side med ved bordet" – som i Nyrup-tiden. Men efter 4-5 års krise vil hverken regering eller arbejdsgivere give bare små forbedringer. De er forbeholdt de rige.

Fagforeningerne har brokket sig. Men kun brokket sig. Hvad der er behov for er et folkeligt pres, der er større end bankernes og arbejdsgivernes højst ufolkelige pres.

Det vil sige: Protester, demonstrationer, strejker. Nu er det nok.

Enhedslisten

Ikke kun fagtoppen, men også Enhedslisten håbede på at få indflydelse på SRSF-regeringen. Enhedslisten har brugt alt for meget af sin energi til parlamentariske manøvrer og alt for lidt på at organisere protester uden for Christiansborgs mure.

Men fleksjobreformen, skattereformen og senest spillet om dagpengene har vist, at SRSF var valgt side: Gaver til de rige – angreb på alle os andre. ELs parlamentariske strategi er slået fejl – fordi regeringen er langt mere blå, end EL håbede.

Der kommer ingen løsninger fra Christiansborg. EL må skifte fokus: Med knapt 10.000 medlemmer og endnu flere utilfredse socialdemokratiske og SF-vælgere kan EL få en helt ny bane at spille på – hvis man vil.

Solidaritet

I mellemtiden er andre – men desværre mindre – kræfter i gang:

På Fyn vil netværket "Solidaritet eller frit fald" lave en dagpenge-aktion 27. november for at symbolisere dem, der står til at falde. Lignende initiativer er på vej i Silkeborg og København. Disse initiativer skal støttes og styrkes, men må ikke stå alene.

Ved avisens deadline har LO i Århus meldt ud at akutpakkerne er utilstrækkelige og varsler en stor offensiv for at få ændret dagpengereformen.

Gå med i protesterne – eller organisér dem selv. Uanset om vi er i arbejde, er arbejdsløs eller studerende, så er vi en del af den samme kamp.

Formandsvalg i SF

Græsrøddernes protest – men hvad nu?

Formandsvalget i SF var ikke kun en protest mod Villy Søvndal & Co.s kæft, trit og retningkultur. Det var også en protest mod en SF-politik i dybe problemer. Foreløbig er der dog ikke så meget, der er ændret – hverken i stil eller politik.

Jørn Andersen

Folk havde holdt kæft i SF i lang tid. Søvndal kunne ikke kritiseres. Han havde ført SF frem til partiets strategiske mål: At komme med i en socialdemokratisk regering.

Men jo mere SFs opbakning faldt, jo mere murrede folk i krogene. På SFs landsmøde i april var det kun i kraft af Søvndals autoritet – og kritikernes mangel på alternativ – at protesterne ikke brød ud i lys lue. Men så kom skatteforliget med Venstre i juni.

For to MFere, Özlem Cekic og Lisbeth Bech Poulsen, var grænset nået. De kunne ikke stemme for forliget. Sidstnævnte blev dog så grundigt onduleret af partiledelsen, at hun bøjede sig. Men Cekic stod fast, selv om hun fik frataget alle ordførerskaber.

Et par måneder senere indså Søvndal, at han ikke kunne rette skuden op.

Valget af Annette Vilhelmsen er en enormt positiv reaktion fra det flertal i SF, som alt for længe har været tavse, men som nu viser, at de ønsker, at politisk indflydelse skal betyde en anden politik.

SF og nedskærings-regeringen

Valget løser ikke SFs grundlæggende problem – men modsætningen i SFs politik er nu kommet frem i det åbne.

I sin tiltrædelsestale gjorde Anette Wilhelmsen sig til personlig bærer af denne modsætning. På den ene side sagde hun: "Vi i SF vil et frit, lige og solidarisk samfund" og "Ingen skal falde igennem sikkerhedsnettet."

Det kunne jo tyde på en ny kurs.

Men på den anden side slog hun flere gange fast: "SF støtter op om regeringsgrundlaget."

Problemet for SF og Annette Vilhelmsen er, at disse to udtalelser er i direkte modstrid med hinanden.

Vilhelmsens første uger

De næste to dage efter sejrstalen blev SF på Marienborg afkrævet loyalitet på alle områder.

Væk var SFs selvstændige stemme. Væk var kritikken af DREAM-modellen, den berygtede regnemaskine i finansministeriet. Væk var det håb, som formandsvalget havde vakt.

Der blev byttet rundt på posterne i SF. Selv Cekic kom tilbage – efter at have skrevet 100 gange i kladdehæftet: "Jeg vil aldrig mere stemme mod regeringen. Jeg vil aldrig mere stemme mod regeringen. Jeg vil aldrig ..."

SF var nu igen den loyale regeringspartner, som forsvarer finanslov og dagpenge-angreb, og som snart vil forsvare angreb på kontanthjælp og SU.

Akutpakke 2 har lettet presset lidt. Men den er i sig selv symbolsk: Det er en aftale med arbejdsgivere, som intet har lovet. Intet tyder på, at SF har fået nogen som helst løfter fra S og R.

Tillykke SF?

Efter Vilhelmsens valg skrev vi på socialister.dk:

"Valget af Anette Vilhelmsen er ikke nogen løsning på SFs problemer. Men valget betyder, at diskussionen om vejen frem nu er ude af flasken. Det skal vi som venstrefløj ønske hinanden et stort tillykke med."

Løsningen kommer ikke fra Vilhelmsen & Co. Som vi også skrev: "Vore venner er ikke i regeringen. Vore venner er blandt græsrødderne i SF, som netop har stemt for en anden politisk kurs."

Rent parlamentarisk vil SFs problemer fortsætte. SF kan ikke i længden overleve på at være med i en regering, der fører den modsatte politik af, hvad der i første omgang fik folk til at blive SFere. Det er ikke usandsynligt, at SF er ude af regeringen inden næste sommer.

Bolden er nu hos SFs græsrødder. De fleste SFere vil sikkert "give den nye formand en chance" et par måneder. Men hvad så? Hvordan skal SFerne udtrykke deres utilfredshed?

Her ligger der et stort ansvar hos Enhedslistens parlamentarikere og græsrødder. Hvis EL kun spiller på den parlamentariske bane, vil det være stort set umuligt for SFere at vise deres utilfredshed på anden måde end ved at melde sig ud – og det vil være en langsom og smertefuld proces.

Men hvis EL begynder at spille på den udenoms-parlamentariske bane, så er der langt mere positive muligheder. Så vil SFere kunne trækkes med i protester, demonstrationer, strejker osv. Ligesom utilfredse socialdemokrater og andre.

Formandsvalget viste, at utilfredsheden er til stede blandt et stort flertal i SF. De kan blive vigtige brikker i at stoppe denne regerings angreb. Men det kræver, at vi begynder at kridte en åbne bane op, som er åben for andre end gøglerne i det parlamentariske cirkus.

Milliardoverskud og massefyringer i Danske Bank

Et overskud i årets første ni måneder på 6,3 milliarder før skat kroner er ikke nok for Danske Bank. De vil være blandt de tre "bedste" (læs: mest profitable) pengeinstitutter i Norden. Som bestyrelsesformand Ole Andersen i banken siger: vi skal have "indtjeningen op på et acceptabelt niveau igen"!

Christine Bergen

Derfor vil Danske Bank fyre 3.000 medarbejdere over de næste to år. Danske Bank har ca. 21.000 ansatte, hvoraf ca. 500 snart skal på pension. Besultningen betyder altså massefyringer.

Banken vil lukke mange afdelinger og kasser ned, og i stedet satse på selvbetjening på internettet og telefonen.

Det er på trods af at overskuddet er det største banken har haft i perioden januar-september siden krisen begyndte i 2008. Efter skat var overskuddet 3,6 milliarder hvilket endda er 2,1 milliarder mere end i 2011.

Cheferne forgylder sig selv og aktionærerne, fra 2010-2011 steg Danske Banks direktions løn med 58 %. Imens falder de bankansattes realløn – i den nye overenskomst fra 2012 stiger de ansattes løn kun med 1 % årligt, inflationen er omkring 3 %.

Massefyringerne skal bane vejen for at toppen kan tjene endnu bedre. Til Jyllandsposten har Eivind Kolding – Danske Banks ordførende direktør – denne trøstende bemærkning:

"Vi fortæller medarbejderne, at vi har en klar retning, en spændende plan og at vi skal op blandt de bedste i Norden. Det er jeg helt sikker på, at medarbejderne vil blive meget motiverede af. Ledergruppen er det allerede... At det har sin pris, det ved vi også, men man forstår, at det er en pris, det er værd at betale".

Den lader vi lige stå.

"Pihl og Søn A/S: Din garanti for systematisk løndumpning og livsfarlige arbejdsforhold"

Det familiedrevne entreprenørfirma Pihl og Søn A/S er en af de absolut største spillere i dansk byggeri, og i øjeblikket pryder firmaets logo flere store prestigeprojekter rundt om i Danmark.

Pihl renoverer luksushotellet d'Angleterre i København, de arbejder på opførslen af det nye søfartsmuseum i Helsingør og de har fået store ordrer i forbindelse med byggeriet på Århus Havn. Pihl har med andre ord vundet kontrakter på rigtig mange gode million-forretninger.

Når Pihl vinder en række store kontrakter, hænger det formentlige nøje sammen med, at de systematisk gør brug af udenlandske underentreprenører. Disse underentreprenører har gennem det sidste år vist sig som en sikker garant for løndumpning, sort arbejde og alvorlige arbejdsulykker.

Det første grelle eksempel så vi i februar, hvor en polsk bygningsmedarbejder kom ud for en alvorlig arbejdsulykke på Pihls byggeplads ved Århus Havn. Det polske firma Budomex, der arbejder for Phil, forsøgte at holde ulykken skjult for myndighederne. Ifølge oplysninger fra arbejdstilsynet er det en systematisk praksis; Budomex har i løbet af foråret undladt at indberette mindst tre arbejdsulykker.

Manglende sikkerhed er reglen snarere end undtagelsen hos Pihls underentreprenører og det blev helt klart den 28. marts i år, hvor en polsk bygningsarbejder blev dræbt under et sammenstyrtet stillads på Pihls byggeplads i Helsingør. De polske arbejdere arbejder op mod 55 timer om ugen til minimalløn, under meget risikable forhold.

Forholdende på Pihls byggepladser er kort sagt uacceptable. Deres underbetaling af udenlandsk arbejdskraft, skaber arbejdsløshed blandt danske arbejdere og fastholder samtidig polske arbejdere i fattigdom og usikkerhed.

I starten af oktober tog Pihl konsekvensen af, at de ikke ønsker deres milliardomsætning beskadiget af smålige hensyn til ordentlige arbejdsforhold. De fyrede tillidsrepræsentanterne for murene, der arbejder på renoveringen af d'Angleterre. Tillidsrepræsentanterne havde påpeget en række fejl og mangler i forhold til sikkerhed og arbejdsmiljø.

Pihl forsøger stædigt at kvæle opmærksomheden og utilfredsheden med forholdende på deres byggepladser. De forsøger at vaske hænder i principperne om arbejdskraftens frie bevægelighed og mener ikke, at de, som hovedentreprenør, kan tage ansvar for forholdende hos underentreprenørerne.

I forbindelse med trepartsforhandlingerne i foråret, var der håb om at få indført et såkaldt kædeansvar, hvor eksempelvis Pihl, som hovedentreprenør, skal hæfte økonomisk for overtrædelse af overenskomster hos underentreprenørerne. Trepartsforhandlingerne brød sammen, og Pihl er i dag stadig frit stillet til at tjene millioner på underbetalt arbejdskraft. Forandringerne kommer tilsyneladende ikke fra oven.

Både i Århus og København har et netværk, der kalder sig selv 'Utilfredse Bygningsarbejdere' taget konsekvensen af det, og er gået i aktion med fysiske blokader mod Pihls byggepladser. Socialistisk Arbejderavis støtter bygningsarbejdernes kamp for anstændigt arbejde. Pihl skal sættes i rampelyset, så de ikke kan blive ved med at tjene millioner, alt imens de smadrer arbejdsforholdene for arbejdere.

Ebbe Bertelsen

Det mener vi

Op med hovedet (så blikke kan mødes)

For din egen skyld. Ikke for at ignorere, at det er en pisse hård og kold tid vi, lever i. Men det er svært at se hinanden i øjnene, når vi alle har slået blikket ned. Når vores hoveder de hænger, og vi grubler med hver vores egne problemer. Man tænker på sin egen situation. Man er bekymret for sine nærmeste. Fremtiden.

Men hvis vi kigger hinanden i øjnene, kan det være vi stopper op ... Gestikulerer noget, vi ikke helt kan få sagt. Men en eller anden, eller flere samtidigt, bryder tavsheden med en lyd næsten simultant, for vi har været præget af noget af det samme i vores kroppe og grublende hoveder.

Undrende spørger vi hinanden: Kan det her virkelig være rigtigt? Er Danmark virkelig så fattigt, at der ikke er råd til at sikre os bare et nogenlunde anstændigt liv uden al den fortvivlelse? Skal de virkelig have lov til det? Og slippe af sted med det og alt deres politiker-sludder?

Fandme NEJ! Nu må der gøres noget.........

Hvem gør noget? Dem derinde? De forhandler jo bare om, hvilke grupper der skal have det mindst ringe. De fodrer os med vores egen haler siger jeg! Er vi så sultne, at vi tager os til takke med det? Kan man have nænsom nulvækst på statens budgetter, når alting stiger i pris?

Nej, nænsom nulvækst er nedskæringer.

Hvem er det vi ser, når vi kigger op?

Men hvem så da? Rådvilde spejder vi efter nogen. Og nogle af os ser på nogen af de andre politiske ledere og faglige bosser og tror på dem. Nogle af os ser dem, men føler ikke de længere repræsenterer os. Så vi ser kun os selv. Hinanden.

En af os udbryder noget. Hvad med os? OS? Ja os! Nogen griner lidt. Nej da... altså hvem af os? Men alle os – os alle sammen. Hvordan altså? Det ved jeg ikke. Men vi bliver da nødt til at prøve at gøre noget ikke sandt? Der er jo ikke andre, der gør noget. Tjoo, det kan jo være rigtigt nok.

Men er det stadigvæk ikke meget svært? Ja, og hvordan gør vi det? Og gør hvad i det hele taget?

Alle de spørgsmål. Jeg ved det ikke.

Vi spoler tilbage

Overstående er et karikeret forsøg på en potentiel modstand, der gik i stå. Der var ingen, der havde et bud på, hvordan man kan føre en sådan spirende modstand videre. En studenterfaglig eller faglig aktivist, der havde prøvet at bygge netværk op før, kunne måske komme med indspark til, hvad der kunne gøres. Personen kunne anvise måder, hvorpå andre kunne handle, så det gav mening. Personen kunne måske skubbe på for at sætte retning for denne utilfredshed.

Få blikke til at mødes

Konkret handler det om at få blikke til at mødes. Det gælder alle dem, der først er ved at begynde at se op på hinanden. Det gælder alle dem, der hidtil har set efter politiske ledere, men nu begynder at se ned i jorden i desperation.

I det øjeblik de ser på hinanden og udveksler tanker og ideer, som de kan udfolde til aktivitet, skabes der måske noget kraftfuldt, der kan få endnu flere blikke til at mødes.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H C Ørstedsvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk // Red. afsluttet den 31 oktober 2012

Præsidentvalg i USA:

1% VERSUS 0,01%

Set fra danske breddegrader, ser valget mellem Barack Obama og Mitt Romney ud til at være et nemt valg, Mitt Romney er rigere end 99.9975% end resten af befolkningen i USA. Hans parti, det Republikanske parti, er et ekstremistisk parti, der får Pia Kjærsgaard til at virke som en moderat humanist.

af Jan Hoby

De racistiske angreb på Obama var massive for fire år siden, og de er kun blevet værre. Romneys støtter har nu tilføjet sloganet "Put the white back in the White House". Den åbenlyse racistiske dagsorden fra ledelsen i det republikanske parti er en af årsagerne til, at valget er så tæt.

Der kan ikke herske tvivl om, at Mitt Romney i Det Hvide Hus vil betyde massive angreb på den amerikanske arbejderklasse, fattige og ikke mindst afroamerikanere. Det republikanske parti har, siden Teaparty-bevægelsen så dagens lys, været involveret i offensiv klassekrig, med det formål at smadre alle former for kollektive aftaler og goder. Wisconsins guvernør Scott Walker, en af Teaparty-bevægelsens store stjerner, har haft stor succes med sin "unionbusting" linie.

Spørgsmålet for USAs progressive, socialister og fagforeningsaktive, er om en stemme på Obama vil gøre tingene bedre? Der foregår en intens debat på venstrefløjen i USA, om man skal stemme på Obama, som "The lesser evil" for at undgå den "The greater evil". En debat som var omfattende i 2008, men er forstærket af fire år med en perlerække af brudte valgløfter.

Mange progressive anerkender, at Obama har været en skuffelse på en række spørgsmål. Men de siger, at venstrefløjen stadig skal stemme på ham, fordi de progressive bevægelser vil være bedre i stand til at nå deres mål med Demokraternes kontrol over Det Hvide Hus og Kongressen

Under George W. Bush var den økonomiske ulighed slem. 65 cent for hver dollar som kom af indkomstvækst gik til de rigeste 1%. Under Obama er det 93 cent for hver dollar. Den økonomiske og sociale ulighed er større under Obama end under Bush. Ser man på hvornår uligheden øges, så er det i perioden 2009-2010, hvor demokraterne kontrollerede kongressen. Det er derfor ikke et resultat af republikansk skadevirksomhed, og det er ikke kun et resultat af den finansielle krise. Krisen betød også, at virksomhederne så deres overskud kollapse. Det samme gjorde ejendomsværdierne, men modsat virksomhedernes profitter, så er ejendomsværdierne stadig i bund.

De sidste fire år er amerikanerne blevet mere tolerante, når det kommer til tortur, droner, krig og autoritære strømninger. (Undersøgelse af YouGov i august 2012). Ikke just et adelsmærke for en progressiv præsident.

Der er reelle forskelle mellem Obama og Romney. Men dem, der ønsker at se sociale forandringer, er nødt til at se, at de to kandidater og deres partier er langt mere enige, end de er uenige.

Som den amerikanske socialist Hal Draper skrev i en artikel om 1964-præsidentvalget, "[Det] er spørgsmålet, som er en katastrofe, ikke svaret. I opsætninger, hvor valget er mellem en kapitalistisk politiker og en anden, kommer nederlaget ved at acceptere begrænsningen til dette valg."

Men udsigterne til et tredje parti, et massearbejderparti, der kan udfordre det amerikanske topartisystem, har lange udsigter. Men den amerikanske fagbevægelse har i 2012 vist hvilket potentiale massekampen fra neden har. Sammen med aktivisterne fra Occupy Wall Street udgør fagbevægelsen lyset i mørket.

Nye bølger af modstand i Grækenland

Den græske befolkning har nu i to år kæmpet mod krise og nedskæringer. Sommeren bragte en nedgang i aktivitetsniveauet, men nu er grækerne atter på barrikaderne og kontrasten mellem undertrykkelse og modstand står endnu skarpere.

Anne Lange

I løbet af de sidste to år har grækerne væltet to regeringer gennem strejker, demonstrationer, gadekampe og besættelser. Græske arbejdere har været i generalstrejke 20 gange på to år. Dvs. en generalstrejke hver 6. uge.

Men i sommer skiftede fokus for mange fra gaden og arbejdspladsen til parlamentet i håbet om, at en valgsejr til venstrefløjen ville sætte en stopper for nedskæringerne. Da Samaras borgerlige koalitionsregerings vandt, var det et hårdt slag for nogle, og i et par måneder kunne græske kapitalister og nedskæringspolitikere sove trygt. Det var dog en stakket frist, for allerede i september blussede kampene op igen og har nået et nyt niveau.

Regeringen må væltes - igen

I valgkampen lovede regeringen bl.a. at genforhandle EU's nedskæringspakker. Det blev hurtigt klart at disse løfter kun blev lavet i frygt for SYRIZAs store fremgang ved valget. Regeringen mangler ikke bare viljen til at genforhandle med EU, krisen bliver kun dybere og grækerne har intet at forhandle med.

Hidtil har krisen betydet, at arbejdsløsheden i den private sektor nu er oppe på 24 % og offentligt ansatte har siden 2008 mistet omkring en tredjedel af deres indkomst. Mindstelønnen i Grækenland er nu nede på 2-3 euro i timen, hvilket betyder at selv folk med arbejde er fattige.

Velfærdssystemet mest basale strukturer er ved at kollapse, idet uddannelses- og sundhedssektorerne er blevet skåret ind til - og i - benet og almindelig medicinsk behandling koster for nogle det meste af en månedsløn eller pension. Den nyeste nedskæringspakke er på 100 mia. kr. og går igen efter løn og pensioner.

Hverdagen for almindelige grækere er allerede desperat og med yderligere angreb på folks i forvejen sparsomme livsgrundlag, ser fremtiden meget sort ud for rigtig mange mennesker. Det efterlader folk med et valg om det skal være "dem" eller "os", der skal betale for krisen.

Nye bølger af modstand

I september tog bevægelsen igen fart med den største protest i Thessalonikis historie i forbindelse med premierministerens præsentation af regeringens politiske program. Herefter fulgte strejker og en generalstrejke i slutningen af september med enorm opbakning.

Den vellykkede generalstrejke gav flere blod på tanden og bragte selvtilliden tilbage til bevægelsen, og siden da har der været endnu en generalstrejke og massive antifascistiske demonstrationer.

Der går nu ikke en dag uden almindelige mennesker arrangerer demonstrationer og protester – handicappede demonstrerer, bankpersonale, læger og ingeniører strejker. For nylig var der demonstration foran finansministeriet, hvor politifolk, brandmænd og kystvagter protesterede mod yderligere lønnedgang og, måske vigtigst, mod at blive brugt til at undertrykke andre fagforeningers kamp.

Arbejderne i byen Skaramangas har nu i seks måneder gået uden løn og valgte i september at gå til forsvarsministeriet, hvor det lykkedes dem at komme ind og besætte ministeriet. Da politiet angreb med tåregas og knipler og arresterede flere af arbejderne, resulterede det i en solidaritetsdemonstration samme aften bestående af metalarbejdere, lærere og studerende fra de nærmeste universiteter der krævede deres løsladelse.

På elværkerne har arbejderne tidligere besat deres arbejdsplads og nægtet at udsende rykkere eller lukke for strømmen hos dem, der ikke kunne betale deres regninger. For nylig besatte de så elselskabets hovedkvarter og truede med at afsløre hvilke virksomheder der ikke betaler samme afgifter som almindelige mennesker og med at slukke strømmen for disse virksomheder.

Hvad er der på spil?

Men når linjerne trækkes op, bliver det også tydeligt hvad andre fremtidsscenarier kunne være. Kampen bliver mødt med politi, tåregas, demonstrationsforbud og arrestationer. Kapitalisternes og deres politikeres eneste svar er nu frygt og trusler, og de fører en heftig kampagne for at give indvandrere skylden for krisen og nedskæringerne.

Dem der virkelig styrkes af denne taktik er fascistpartiet Gyldent Daggry, der står til at få 14 % af stemmerne ved næste valg. Omkring hver anden politibetjent i Athen stemte på Gyldent Daggry ved sidste valg, og der er flere eksempler på at politiet samarbejder med fascisterne om at tæve indvandrere og aktivister.

Næste skridt

Bevægelsen i Grækenland bliver stærkere og mere radikal. Det gælder ikke bare en lille avantgarde, der tager vildere midler i brug. Opbakningen til SYRIZA ved valget, der især skulle findes i arbejderkvarterer, tyder på en radikalisering i hele arbejderklassen. Men der skal selvfølgelig mere til.

Det er længe blevet gentaget, at enkelte 24-timersstrejker ikke er nok, men det er ikke bare den radikale venstrefløj der siger sådan længere. Problemet er, at der stadig er et godt stykke vej, før det kan realiseres. Forståelsen af strategien må være udbredt i store dele af arbejderklassen, her har organiserede socialister en stor rolle at spille.

Sejr i Québec

Endelig bærer de lange, hårde protester i Québec frugt. Hvad der startede som et studenteroprør imod brugerbetaling på uddannelse, har nu ført et til lokalt regeringsskift og nedskæringerne på uddannelse er midlertidigt er trukket tilbage. Et udtryk for at folkelig modstand rykker politiske beslutninger.

Af Sebastian Andersen

At brugerbetalingen på uddannelse i Quebéc skulle stige med 75% over en periode på 5 år, var en voldsom forringelse for studerende. Det er indlysende, at en stigning i dette omfang ville føre til yderligere social ulighed på uddannelse samtidigt med, at mange unge ville blive nødsaget til at låne en stor sum penge, blot for at færdiggøre deres uddannelse, uden nogen som helst garanti for at få et job bagefter. Denne trussel tog de studerende meget seriøst, og flere grupper begyndte straks at mobilisere til protestester.

Protesterne voksede sig større og større. Den 22. maj lykkedes det at samle 400.000 demonstranter i Montreal, der alle støttede op om de studerendes oprør. Demonstrationen blev holdt på trods af, at den daværende regering havde indført en lov, der satte store restriktioner på studerendes ret til at protestere.

Det er soleklart, at ingen regering kan kigge den anden vej, når der strømmer 400.000 mennesker gennem gaderne.

Nyt parlamentarisk spor

Da tiden var inde til valg i Quebéc, synes mange, ikke blot studerende, at det var tid til et politisk skift. Den tidligere liberale regering blev skiftet ud, og det lykkedes det mest venstreorienterede parti Québec Solidaire at få 6% af stemmerne.

Men den nye regering lover ikke kun guld og grønne skove. De vil højt sandsynligt også skære ned på uddannelse, bare i mindre grad. Det er derfor vigtigt, at selvom opråret har ført til en parlamentarisk sejr, bliver protesterne og kampene nødt til at forsætte, hvis der skal gøres op med nedskæringspolitikken.

At nedskæringerne midlertidigt er trukket tilbage, og at de undertrykkende love også er trukket tilbage, er en kæmpe sejr. Det giver mod, håb og en kollektiv forståelse af, at individer har en større stemme, når de står sammen og viser deres utilfredshed. Denne sejr giver et momentum, som i den grad er værd at bygge videre på.

Venezuela

Voksende problemer bag Chávez' sejr

Den 7. oktober blev Chávez genvalgt som Venezuelas præsident med 55,4 pct. af stemmerne.

af Mike Gonzalez

Selv om officielle talsmænd for regeringen fastholder, at Chávez stemmetal steg, så er virkeligheden, at hans stemmetal var meget lavere end ved noget valg siden 1998 – på trods af en stor valgkampagne bakket op af enorme ressourcer.

Chavismen har opnået sin kraft igennem de håb, som blev udtrykt i 2002, og som blev identificeret med den kollektive erindring om Caracazo-oprøret (oprør mod præsidentens og IMFs hårde nedskæringsprogram i 1989, red.) og den massemobilisering som det symboliserede. Det er derfor den kunne bevæge sig frem med ubetinget støtte fra flertallet af befolkningen.

Men Venezuela er stadig meget langt væk fra den lovede socialistiske revolution.

Efter 14 år med den proces er borgerskabets interesser stadig stort set uskadte. Der har ikke været nogen omfordeling af indtægterne. Ganske vidst har de sociale programmer ("Misiones") givet mange ressourcer til sundhed, uddannelse og velfærd, men det har ikke været på bekostning af kapitalistklassen – det har været betalt af den kraftige stigning i olieprofitter.

Og hvis man rejser til Venezuela med åbne øjne, kan man ikke undgå at bemærke borgerskabets iøjnefaldende forbrug med deres indkøbscentre, restauranter, de permanent bevogtede huse og ejendomme, og firhjulstrækkerne med tonede ruder som kører gennem gaderne.

Og hvad med folkemagt? Når man spørger et fagforeningsmedlem hos Mitshubishi, ved Caracas' metro eller Sidor stålværket i Ciudad Guayana, kan de fortælle om hårde oplevelser. På den ene side om angreb fra virksomhedens bøller og ofte fra det nationale politi, når de gør brug af deres strejkeret, og på den anden side om at blive kaldt kontrarevolutionære af staten.

Og når man stiller det samme spørgsmål til Caracazos' arvinger, de som kæmper for at omforme massernes liv, vil de sige, at alt bliver bestemt fra oven.

Deres kampe bliver i større og større grad konfronteret af en stat, som betegner deres kampe som mangel på disciplin og som forstyrrelse af den offentlige ro og orden, uanset om det er bøndernes kamp for deres jord, eller lokalsamfund i kommunerne, som kræver den offentlig service der blev lovet dem.

Staten

Virkeligheden er, at staten er forvandlet til et magtapparat som svækker alle folkelige initiativer ved på den ene side at gøre lederne af græsrodsbevægelserne til en del af magtapparatet, og på den anden side at kvæle alle folkelige initiativer lokalt.

Det nye bureaukrati, som er ved magten (og hvor en del af dem er folk fra den tidligere regering) og bærer røde huer og skjorter, har gjort sig selv til en ny herskende klasse, som regerer og beriger sig selv i det folks navn, som må finde sig i knaphed, en årlig inflation på over 30 pct. og indsættelse af ikke-valgte talspersoner. Folket ved dette og klager højlydt over tiltagende korruption.

Masserne har uden tvivl endnu engang givet deres støtte til Chávez. De ved, hvad højrefløjen reelt står for, og de kender Radonski (Chávez' modkandidat, red.) på trods af hans maske. Han er talerør for en klasse, som, hvis den kommer tilbage til magten, vil tage en forfærdelig og ødelæggende hævn.

Chile i 1973 viser os, hvordan et borgerskab, som har set folkets virkelige magt, opfører sig. Folket har oplevet muligheden for forandring og har vendt deres håb mod figuren Chávez. Chávez' sejr var en bekræftelse af de håb og ønsker om forandring, så vel som et rungende nederlag for højrefløjen.

Efter valget

Men hvad nu efter valget? Bureaukratiet tolkede Chávez' sejr som grønt lys til at fortsætte med at berige sig selv, som et tegn på deres magt. Det er en fejltagelse.

I Chávez' lejr er der allerede diskussion om en efterfølger. Hovedkandidaten ser ud til at være Diosdado Cabello. Han er også en af de rigeste i Venezuela (hvis ikke den rigeste), hvis gode udbytte er frugten af deres position inden for staten.

Cabello er et levende eksempel på de indre modsætninger i chavismen, imellem det organiserede folk i bunden og det nye bureaukrati i toppen.

Uden Chávez til at kontrollere disse modsætninger vil det være nødvendigt med mere og mere undertrykkelse, og folket må organisere sig igen, uafhængigt af magthaverne. Men det må forberedes allerede i dag. Socialisterne, hvoraf mange kæmper oprigtigt som en del af Chávez-bevægelsen, skal vie sig selv til fra nu af at arbejde fra græsrødderne, og skabe evnen til at redde socialismen – arbejderklassens teori og praksis som forvandler den til skaberen af sin egen historie – fra dem som prøver at omdefinere den til at være et redskab for en stat, som mere og mere tjener dens egne interesser.

Artiklen er forkortet og let redigeret. Den fulde artikel kan findes på www.socialister.dk.

Omfattende protester mod amerikanske krigsfly

I kølvandet på protesternes tid går japanerne på gaden mod amerikanske kampfly Osprey MV-22 på øen Okinawa. Okinawa er stadig hjemsted for en fjerdedel af USA's militærbaser i Japan, og var også en vigtig historisk base for USA, bl.a. under Vietnamkrigen. Mange er utrygge over flyenes tilstedeværelse, og japanerne siger nu stop.

Anna Wolf Kristensen

Denne oprustningsadfærd fra USA's side er et led i forskellige militære tiltag, USA på det seneste har foretaget i Asien. USA forbereder sig på eventuelle konflikter med Kina i fremtiden. Udover at give udsigt til endnu en krig, har tilstedeværelsen af omkring 50.000 amerikanske soldater på Okinawa også ført til overgreb på lokalbefolkningen.

Denne imperialistiske kurs fra USA's side er velkendt, men bekymrende. Ikke desto mindre har en samlet modstandsbevægelse opbygget af fredsgrupper, fagforeninger og nogle folkevalgte politikere ikke opgivet modstanden.

D. 9. september samledes 100.000 mennesker på Okinawa, og demonstrationer blomstrede også op i hovedstaden Tokyo, byen Iwakuni og to andre mindre Japanske øer. De anti-amerikanske demonstrationer har mobiliseret en bred vifte af folk og politikere langt hen ad det politiske spektrum. Som en australsk aktivist, Gavin McCormack har udtalt: "Dette er ikke længere en modstandsbevægelse, men et helt distrikt (præfektur, red.) i opposition, der siger nej."

Protester sejrer i Portugal

Af de kriseramte europæiske lande er Portugal det land, som IMF har haft størst succes med at gennemtvinge besparelser i.

Robert Lange

Den socialdemokratiske regering ledet af præsident Coelho har, siden han blev valgt i juni 2011, uden større modstand været i stand til at gennemføre en lang række nedskæringer og forringelser af offentlige ydelser. Det hed sig, at Portugal var mønsterland for ansvarlig krisehåndtering.

Det så ud som om den asociale nyliberale dagsorden som IMF ynder at gennemtvinge i kriseramte lande ved økonomisk at vride armen om på land og befolkning, samtidig med den gradvise tilbagerulning af det relativt solidariske system som Portugal trods alt besad, lykkedes.

De massive og ofte voldsomme folkelige protester – som bl.a. Grækenland og Spanien har oplevet og som hvilke gennem de sidste år har gjort livet surt for stråmandsregeringer og IMF-pengemænd – gik forbi Portugal. Indtil for nylig.

Da regeringen i september forsøgte at gennemføre en ny finanslov som bl.a. indeholdt skattestigninger, blev det for meget for befolkningen.

Især var en enorm forhøjelse af det personlige bidrag til den nationale sundheds- og socialforsikring som den portugisiske stat yder borgerne, samtidig med en forringelse af den arbejdsgiverbetalte del af selvsamme forsikring, dråben der fik bægeret til at flyde over.

Denne sociale skævhed startede protester i sådant et omfang at forringelserne af forsikringsforholdene blev taget af bordet. En omringelse af parlamentsbygningen var bl.a. en af de aktioner som i særlig grad illustrerede hvor beslutsomme protesterne, som også understøttes af Portugals stærke fagforeninger, har været.

Kampen om Europas fælles arv fortsætter, men i fællesskab og på tværs af landegrænser er arbejderklassen stadig i stand til at sætte alvorligt spørgsmålstegn ved kapitalismens gældende orden.

En revolutionær realpolitiker

Ved at læse hvad Lenin skriver og læse om den tid han og andre socialister navigerer i, får man en fornemmelse af en meget dedikeret politisk aktivist, der kommer med tidssvarende bud på udvikling af den socialistiske bevægelse.

Anders Bæk Simonsen

Det sker i en tid hvor den socialistiske bevægelse er i stor krise efter mange af dens ledere, trods flotte skåltaler i tiden op til krigsudbruddet i 1914, lover ikke at sende den europæiske arbejderklasse ud i krig mod hinanden, men alligevel ender med at stemme for krigsdeltagelse og bevillinger til militæret i Første Verdenskrigs massemord.

Det fremskyndte på behovet for at foretage brud med de fallerede socialdemokratier og etablere revolutionære organisationer i Europa, der ikke var blevet komprimeret af krav fra det nationale borgerskab om at bakke op om deres krigseventyr.

I Rusland førte krigen til, at samfundet gik i stå, og den temmeligt nye arbejderklasse samt krigstrætte soldater genoplivede arbejderrådene fra den fejlslagne 1905 revolution, de såkaldte sovjetter.

Rådsmagten koordinerede aktiviteter for at løse den almindelige befolknings alvorlige praktiske problemer i krigens stund, ikke af generøsitet eller barmhjertigt sind, men fordi denne magtform tog udgangspunkt og var en del af den selvsamme befolkning.

Det var altså en magt af eget værk, i egen social base og gradvist dannede den kimen til en ny og konkurrerende magtform over Tsarens- og senere den borgerlige stat.

En metode der fordrer handling

At være radikal betyder hos Karl Marx at gribe fat i roden af et fænomen. At dykke ned under hvordan noget fremtræder for os og i stedet forstå fænomenet ud fra dens kernefunktioner. Den dialektiske metode som Karl Marx formulerer, forholder sig hele tiden imellem disse enkeltfænomener og deres måde at fungere på sammenholdt med en større totalitet (kapitalisme som et klassesamfundet).

Denne metode er også i spil, når Lenin skriver og diskuterer retningen for partiet. De politiske kræfter, i form af partier, bevægelser og organisationer der opererede i datidens Rusland, blev af Lenin nøje holdt op med det altafgørende spørgsmål; den imperialistiske verdenskrig. Hvordan placerede disse kræfter sig i forhold til krigen?

På den måde kunne Lenin groft skitsere tre retninger. Dem der var for krigen enten af ord, handling eller begge dele. Blandt dem der havde snakket mod krigen men i handling kom til at støtte krigens fortsættelse var ledere af de ældre socialistiske organisationer, der i den første revolution i 1917, pressede tsaren væk.

I udgangspunktet var de imod krigen, men da de blev en del af regeringsmagten stemte de for krigsbevillingerne. På den måde kom de til at samarbejde med kræfter der ønskede den gamle Tsar-diktator genindsat, og de nye og svage borgerlige kræfter som begge ønskede krigens fortsættelse på bekostning af befolkningens liv.

Den anden gruppe var "de vage" der ikke ønskede krigens fortsættelse, men omvendt heller ikke ønskede at gøre op med de krigsvillige kræfter. Her var der også ledere af den revolutionære bevægelse som stadig ville forhandlingerne i overgangsregeringen, samt velmene humanister og intellektuelle.

Den sidste gruppe var de rene krigsmodstandere. Denne position indtog størstedelen af befolkningen i 1917. Af politiske kræfter var det revolutionære parti (bolsjevikkerne), der fra start var meget småt og marginaliseret, klart det mest hardcore i modstanden. Igennem det halve år fra den første revolution i foråret 1917 til den anden i efteråret 1917, vandt bolsjevikkerne mere og mere opbakning på de klare paroler om "fred, brød og land".

Da det gamle regimets folk angreb overgangsregeringen for at installere General Kornilov, som ny diktator, forsvarede bolsjevikkerne heroisk den regering, de ikke selv tog del i. Det betød, at deres popularitet steg yderligere i befolkningen.

Endelig var det revolutionære parti dem der hurtigst indså, at arbejderrådene var den nye magtform der bedst kunne erstatte den borgerlige stat, og derfor proklamerede "al magt til sovjetterne" hvor andre dele af den socialistiske bevægelse stadig anså parlamentet som stedet hvorfra de sociale forandringer skulle udgå fra.

En revolutionær realpolitiker

At være revolutionær fremstilles i dag af nogle som om man er lidt utopisk, naiv og drømmende. Det sættes modsæt den rigtige "real"-politiker der er klar på at forhandle og indgå kompromisser. Lenin kan beskrives som en revolutionær real-politiker.

Revolutionær, fordi han af sit fulde hjerte var overbevist og dedikeret til at kæmpe for en bevægelse mod kapitalens elendigheder og for et samfund uden klasseskel, men også real-politiker fordi han forholdte sig til materielle og politisk hændelser, de påtvungne udefrakommende omstændigheder på en kølig og nøgtern måde.

Revolutionær real-politiker, fordi han trods dette kølige blik og accepten af nødtvungne kompromisser, taktiske tilbagetrækninger og forhandlinger ikke mistede det revolutionære perspektiv.

Det rene revolutionære perspektiv findes ikke hos Lenin. Det var ved at prøves af i mange forskellige sammenhænge, kampladser og arenaer, som legal og illegal organisation, at de russiske revolutionære tålmodigt udviklede et sejrduelig revolutionært parti.

I den proces, mener Lenin, at alvoren af et revolutionært parti hele tiden holdes op på, ikke om man begår fejl – for det gør man når man intervenere og handler i klassekampen, men organisationen skal holdes op hvordan man forholder sig til sine fejltagelser;

"Åbent at vedgå en fejl, fastslå årsagerne til den, analysere de omstændigheder, der medfører den, og grundigt at drøfte midlerne til at rette den – det er kendetegnet på det alvorlige parti".

Det mener jeg sådan set er vigtig lære, der stadigvæk må være gældende for alle – ikke bare revolutionære – organisationer i dag.

At være revolutionær real-politiker fordrer altså, at man tør handle og intervenere, altså at blande sig på nye baner, men samtidig drage læren af hvad man gjorde rigtig og forkert.

Denne selvindsigt mener jeg også er hyper-relevant i dag i forhold til Enhedslistens strategi om at trække regeringen til venstre gennem 12 socialister i parlamentet. Her må man spørge sig selv om hvorvidt det har været den rigtige taktik? Har den ført til de resultater man har håbet på? Og har det ført til øgede aktivitet blandt Enhedslisten næsten 10.000 medlemmer?

Løndumping hos Katrine & Alfred

Danmarks største tomatgartneri ligger tæt ved Odense. Her dyrkes Katrine & Alfred tomaterne. Kvaliteten og prisen er i top, men det er løn og arbejdsforhold derimod ikke.

Lene junker

Katrine & Alfred har overenskomst med 3F, men siden 2010 har gartneriet benyttet sig af 6 forskellige vikarfirmaer, som både har hyret udenlandsk arbejdskraft og haft store problemer med at overholde overens-

komsten.

Socialistisk Arbejderavis har talt med Charlotte Vincentz Petersen, som er formand for 3F GOPS i Odense.

Hun fortæller: " Siden 2010 har 3F i Odense brugt enorme resurser på at sikre at overenskomsten blev overholdt. De mange forskellige vikarfirmaer og den store udskiftning af medarbejdere har ødelagt sammenholdet på arbejdspladsen. Både fordi man ikke kan tale sammen og fordi folk er bange. Sidste år i november blev alle medarbejdere fyret inklusiv tillidsrepræsentanten og sikkerhedsrepræsentanten. En måned senere valgte de 40 personer ud og genansatte dem. Således kom de også af med tillidsrepræsentanten, selv om 3F kørte en fagretslig sag. I dag er der ingen tillidsrepræsentant på arbejdspladsen."

Hvad gør 3F helt konkret for at afsløre brud på overenskomsten?

"Vi får nogle få henvendelser fra medarbejdere, som mener de er blevet snydt eller dårlig behandlet. Så får vi anonyme henvendelser. Men først og fremmest kontakter vi selv medarbejderne på deres bopæl og forsøger at få dem i tale. Vi bruger tolke, så vi kan tale ordentligt med folk. Selvom et vikarfirma har overenskomst med 3F, så indgår de personlige aftaler med folk. Lønnen udbetales kontant og lønsedlen svarer ikke til virkeligheden. Lige nu kører vi sager for 177 lettiske tomatplukkere. Det handler om store penge, hvis vi får held til at afsløre denne bevidste underbetaling"

Er Katrine & Alfred et enkeltstående tilfælde, eller sker det på alle gartnerier?

"Katrine & Alfred er det største tomatgartneri i Danmark. Derfor bruger vi mange kræfter på dem. De fleste gartnerier bruger vikarfirmaer eller lader underleverandører gøre arbejdet. Derfor er løndumping et stort problem, selvom der er tegnet overenskomst med 3F. Det er også et problem, hvis de ikke vil tegne overenskomst med 3F, ligesom det er tilfældet med Vejlegården.

Et stort gartneri på Stevns nægter at lave overenskomst med 3F. Det skal vi have gjort noget ved lige så snart tomatsæsonen starter igen. Løndumping foregår på mange måder og inden for mange områder i dag uden den store opmærksomhed. Men i sagen om Vejlegården har vi vundet forståelse og sympati for vores kamp"

Læs mere på www.fagbladet3f.dk

Sejr til anti-fascister

Konservativ Ungdom inviterede Daniel "mit-første-jødedrab-har-jeg- endnu-til-gode" Carlsen til debat med den konservative folketingskandidat Rune Kristensen.

Mødet var planlagt til den 31. oktober på Frederiksberg, og blev længe holdt hemmeligt for at undgå antifascistiske blokader og demonstrationer.

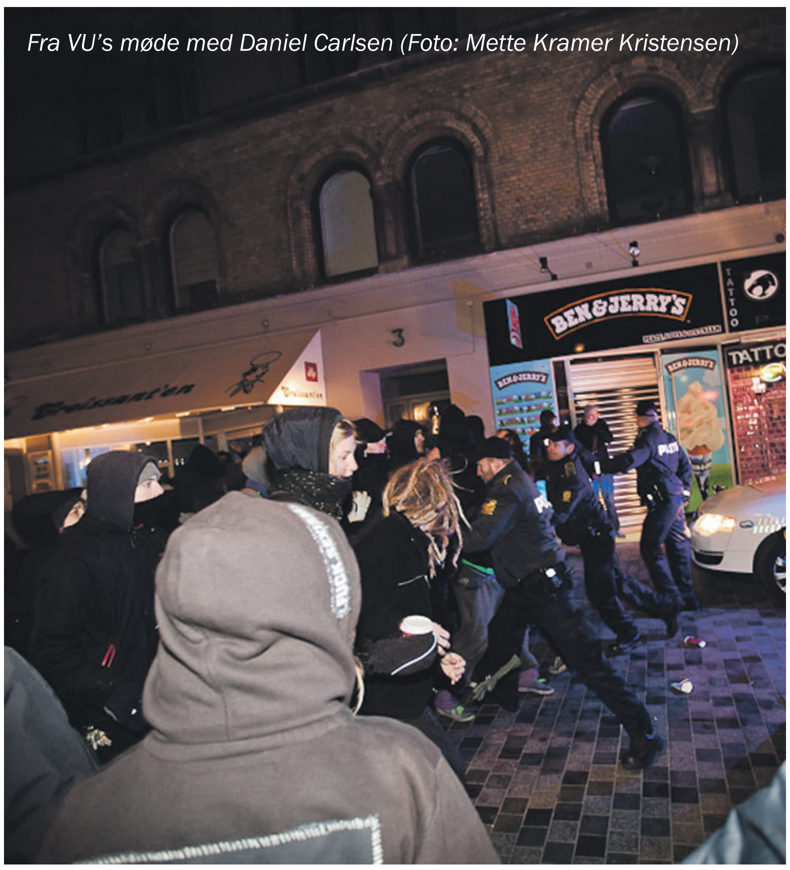
Men den 30. slap nyheden ud og Projekt Antifa arrangerede en mod-demonstration. På under et døgn var der allerede over 100 tilmeldte.

I marts i år var Carlsen inviteret til møde af Venstres Ungdom, pga. protesterne blev det et meget lille møde og Carlsen måtte forlade det mandsopdækket af politi.

Kloge af skade valgte Danskernes Parti at aflyse. Senere samme dag meldte KU ud at debatmødet ville blive rykket til en anden dag - angiveligt fordi de ikke kunne garantere mødedeltagernes sikkerhed.

Daniel Carlsen er tidligere frontfihur i det nazistiske DNSB, og i 2011 stiftede han Danskernes Parti i et forsøg på at fremstå pænere. Men tag ikke fejl, manden er nazist.

Aflysningen af mødet er en sejr for antifascister. Plads til alle, der gi'r plads til alle - Ingen platform til nazister.

Fra VU's møde med Daniel Carlsen (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Dagpengefald

Odense: Solidaritet eller Frit Fald.

Efter 2. oktober demonstrationen, som havde deltagelse af en fynsk bus, har vi dannet gruppen: Solidaritet eller Frit Fald.

Vi vil kampen for job, uddannelse eller dagpenge. Vi har nu henvendt os til fagforeninger i byen og inviteret dem til at være med i en Frit Fald happening onsdag den 28. november på Flakhaven i Odense. Gruppen mødes jævnligt og organiserer sig via Facebook.

Kontakt til gruppen kan gå gennem Christina Autzen.

Silkebog: Nu er det op ad bakke!

Carsten Sørensen tillidsmand i HK Økonomi & IT på Silkeborg Rådhus, havde sammen med en række kollegaer taget initiativ til at arrangereet "dagpengefald" der skulle symbolisere alle dem der i Silkeborg vilfalde for dagpengeforringelserne pr. 1 januar og frem.

Der blev afholdt et møde med flere repræsentanter fra fagbevægelsen og opbakningen var stor. Men efter at Enhedslistens folketingsgruppe d.29 oktober meldte ud at dagpengekravet ikke er ultimativt ved detteårs finanslov, gik luften ud af ballonen;

"Jeg troede ikke det her havde en effekt, men det havde det altså.Folk havde håb på, at der i det mindste var nogen i Folketinget derville kæmpe for den her sag, så da Enhedslisten meldte det her ud,bristede mange folks håb og har også betydet, at mangefagforeningsfolk nu er mere tilbageholdende med den videre planlægning. Det er ikke dødt endnu men det er godt nok op af bakke".

Utilfredse bygningsarbejdere i aktion på Århus Havn

Den 22. oktober og igen den 10. oktober gik netværket Utilfredse Bygningsarbejdere i aktion og indledte en fysisk blokade mod entreprenørfirmaet Pihls byggerier på Århus Havn. Aktionen kom som reaktion på løndumping og livsfarlige arbejdsforhold på Pihls byggepladser. Pihl gør systematisk brug af udenlandske underentreprenører, der med netværkets egne ord, gør alt for at unddrage sig danske overenskomster. Aktionen den 10. oktober blev opløst af politiet og flere blev truet med anholdelse. Aktionerne var en var en del af en kampagne, der skal sætte fokus på de uacceptable forhold på Pihls prestigebyggerier rundt om i Danmark. Pihl skaber arbejdsløshed blandt danske arbejdere og social dumping for de udenlandske arbejdere. Forhåbentlig vil vi se Utilfredse Bygningarbejdere gå i aktion igen, på trods af trusler fra ordensmagten.

Største reallønsfald i 30 år

Ifølge Danske Banks udregninger har en "gennemsnitsfamilie" i år 700 kr. mindre om måneden end i den havde i 2010. Hvis begge voksne stadig er med i efterlønsordningen er det 1.300 kr. mindre.

Reallønnen er faldet både i 2011 og 2012, og det ser også ud til, at den vil gøre det i 2013. Det er første gang siden starten 80'erne, at der har været to år i træk med reallønsnedgang.

I 2011 viste analyser desuden, at lønnen stiger så langsomt, at man skal tilbage til 30'erne for at finde et år, hvor lønnen er steget mindre.

Det er ikke kun i Danmark, at arbejderne må spænde livremmen ind. En undersøgelse fra EU's tænketank Eurofond viser, at reallønnen i alle europæiske lande bortset fra Sverige og Tjekkiet faldt i 2011.

Finansloven – Bluff for milliarder

Uanset hvordan finanslovsforhandlingerne ender er en ting sikkert – arbejderklassen går ud med et minus på næsten alle konti.

Jakob Nerup

I medierne reduceres forhandlingerne om finansloven til et taktisk spil. Et spil som kun omfatter 17 milliarder kr. svarende til 2½ % af statens penge i 2013. De resterende 97½ % er allerede aftalt i alle mulige andre forlig (skatteforlig, forsvarsforlig, efterlønnens afskaffelse osv.) Så statens store budget er der konsensus om i det danske Folketing. Det betyder at finanslovsforhandlingerne ikke handler om 16,8 milliarder til politi/fængsler/domstole eller de 23,2 milliarder til forsvarets krige ude verden. Heller ikke de 96,8 millioner til kongehuset og de 15,8 milliarder til udenrigsministeriets erhvervslobbyisme i fx Kina og Rusland er til forhandling.

Overordnet set så er det store statsbudget på 684 milliarder kr. ikke til forhandling. Dermed bliver den økonomiske ramme for det kapitalistiske Danmark stadig den samme som under de sidste 10 år med borgerlig regering – nemlig en cementering af nyliberale omfordelinger. For 3/4 af statens indtægter kommer fra lønmodtagerne selv i form af skatter og afgifter, fx moms, mens kun 8 % kommer fra erhvervsskatter. Kun godt 1/3 kommer tilbage til arbejderklassen i form af dagpenge, folkepension, SU og efterløn. Yderligere 1/3 går til sygehuse og uddannelse. Det er altså lønmodtagerne der selv betaler for velfærden.

De riges dagsorden

Finanslovens egentlige forhandling er derfor ikke selve rammen, men hvor stort et tryk der skal være på arbejderklassen. Selv om regeringen forsøger at få medierne til at handle om at de skaber arbejdspladser og bedre uddannelse, så er den barske sandhed noget ganske andet. Danmarks rigeste, som også styrer de store danske virksomheder, har en anden dagsorden. De vil have prisen på arbejdskraften ned, færre omkostninger og mere statslig hjælp til uddannelse af arbejdskraften. Det kan man høre gentaget i alle de borgerlige medier og administrerende direktør i de multinationales brancheorganisation DI (Dansk Industri), Karsten Dybvad, siger det enkelt:

”Det skal være lettere og billigere at drive virksomhed i Danmark..På danske virksomheder arbejder ledelse og medarbejdere i disse år målrettet på at rette op på den nedslidte konkurrenceevne…Vi kan nu konstatere at lønstigningerne for både timelønnede og funktionærer er nede på det laveste niveau siden 1995.”

Når DI kræver skattelettelser, så er det ikke kun for at de rige skal slippe billigere. Det er også for at slippe for lønstigninger ved at de ansatte betaler mindre i skat og dermed bevarer lønnen, selvom priserne bliver ved med at stige. Men det overordnede mål er at presse lønnen ned, så profitten kan komme op.

Varm luft fra regeringen

Regeringen vil sælge den nyliberale finanslov ved at love flere arbejdspladser. Men desværre er det varm luft. Hverken akutpakke 1 eller 2 indeholder et eneste nyt job, blot et lillebitte tilskud og ekstra vejledning. Finanslovens kickstart har kun teoretiske nye job baseret på meget optimistiske regnemodeller. Fx mener Finansministeriet at BNP vil vokse med 1,7 % i 2013, hvilket modsvares af fx The Economist som forudser en vækst på 1,1 % i Danmark og kun 0,1 % i Eurolandene. En væsentlig del af jobvæksten baseres på den forudsætning at lavere løn og mere pressede arbejdsløse vil give virksomhederne lyst til at ansætte flere. Men heller ikke dette ræsonnement holder fordi alle de store danske virksomheder forventer at have færre ansatte i Danmark. For selv om de vokser, så er det på fjerne markeder og via job til sultelønninger i udlandet.

Det gør en forskel

Men det er ikke ligegyldigt hvordan finanslovsforhandlingerne falder ud. Hvis regeringen slagter de arbejdsløse og laver forlig med de borgerlige, så vil det give kapitalejerne endnu mere blod på tanden til at angribe lønnen og velfærden fremover. Og hvis Enhedslisten kan presse substantielle forbedringer igennem for de arbejdsløse og fattigste, så kan det indgyde håb om at protesterne mod forringelserne har nyttet. Det kan få langt flere danske arbejdere til at stå fast på lønkrav og sparke røv på de faglige ledere, så vi kan få gang i den klassekamp der er så nødvendig for at vi kan forsvare vores løn- og levevilkår.

2. oktober

Nej til forringelser og nedskæringer

Mod Bosser og Banker står der på banneret (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Under parolen ”Ja til velfærd og tryghed – Nej til forringelser og nedskæringer” lykkedes det nogle få håndfulde aktivister på 19 dage at samle godt 2.000 mennesker til demonstration ved Folketingets åbning. Det var den hidtil største protest mod SRSF-regeringens krisepolitik.

Jørn Andersen

Men demonstrationen kunne have været meget større, hvis nogle af de større fagforbund havde stået bag og udnyttet deres store netværk af tillidsfolk og faglige aktivister til at mobilisere.

Eller hvis Enhedslisten offensivt havde kastet sin parti-organisation og de knapt 10.000 medlemmer ind i mobiliseringen. (EL udsendte dog 2 medlems-mails, hvor demonstrationen var nævnt med et par linjer mellem en masse andet.)

Et stort spørgsmål

En demonstrations størrelse afhænger oftest af to ting: Handler den om noget, som mange mennesker har en mening om? Og: Hvor stort et netværk har dem, der indkalder?

Demonstrationen 2. oktober handlede helt sikkert om noget, mange brændte for. Et par uger senere viste en meningsmåling, at 80 pct. af befolkningen – stort set hele arbejderklassen – mente, at de dagpenge-truede skulle reddes.

Regeringspartiet SF var under mobiliseringen til demonstrationen – under store mediebevågenhed – i gang med formandsvalg, hvor regeringens nedskæringer var det mest centrale tema.

Dagpenge og andre forringelser var klart øverst på den politiske dagsorden i medier, fagforeninger og blandt politisk aktive. Så det store spørgsmål er et andet:

Hvorfor skulle det overlades til 25-30 aktivister fra den yderste venstrefløj at organisere en protest mod noget, som så stor en del af befolkningen var optaget af?

Politisk tomrum

Svaret skal søges i et mere generelt politisk problem: Både fagtoppen og Enhedslisten, men også mange fagligt og politisk aktive, havde forventninger til, at en ny regering også ville betyde en ny politisk kurs.

Fagbevægelsens ledere forventede, at man nu skulle ”sidde med ved bordet”. Efter det mislykkede ”helligdagstyveri” (ved 3-partsforhandlingerne) viste det sig, at det ikke kom til at ske – i hvert fald ikke til en pris, som medlemmerne ville betale.

Enhedslisten forventede parlamentarisk indflydelse. Det har EL kun fået i meget begrænset omfang de første måneder. Efter skattereformen blev det klart for enhver, at regeringen kiggede mere kærligt efter Venstre end efter EL. Og lige nu er spørgsmålet ikke *om* SRSF indgår finanslov med Venstre, men *hvornår* det sker.

Men hverken fagbevægelsen eller EL har (endnu?) formået at omstille sig til en situation, hvor man – hvis man vil påvirke regeringen – er nødt til at mobilisere uden for det parlamentariske cirkus.

Det efterlader et politisk tomrum – som aktivisterne op til 2. oktober efter bedste evne forsøgte at udfylde.

Få aktivister er ikke nok

Demonstrationen 2. oktober var alt for lille til at svække den samlede offensiv fra regering, arbejdsgivere og borgerlige ideologer. Men den har illustreret to vigtige ting:

For det første, at der burde have været en større protest, indkaldt af langt stærkere kræfter. Den har, sammen med bl.a. Vejlegården-mobiliseringen, skubbet på en erkendelse, der – alt for langsomt, men alligevel – begynder at spredes i nogle faglige kredse: Fagbevægelsen må i offensiven, hvis ikke vi de næste få år skal miste meget af det, vi har kæmpet for i generationer.

For det andet, at det er muligt at finde en vej ud af Enhedslistens parlamentariske overfokusering.

Organiseringen af en venstrefløj, der tænker i protest og modstand uden for de christiansborgske mure, er den største udfordring, vi står over for i dag.

Det kan ikke ske uden at involvere en stor del af ELs medlemmer og vælgere (og mange andre). Men om ELs ledelse og organisation er en medspiller i at løse den udfordring, er desværre endnu et ubesvaret spørgsmål.

Enhedslistens Johanne Schmidt-Nielsen til hjemløse-fodbold. Måske listens knæfald for regeringen omkring dagpengene vil gøre endnu flere hjemløse (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Enhedslisten og finansloven

Som tingene har udviklet sig i de sidste uger, er det nærmest udelukket, at Enhedslisten kan stemme for finansloven i år. For regeringen har med den sidste akut-pakke klart har vist, at den ikke ønsker at gøre noget reelt ved dagpengeproblemet.

Hans Jørgen Vad

Men også bortset fra dagpengespørgsmålet ser det ret umuligt ud pga. skatte- og fleksjobforligene fra i sommer. I det mindste, hvis man skal overholde ELs årsmødevedtagelse om finansloven, som siger, at vi ikke kan stemme for én, som opsamler tidligere forringelser "gennemført sammen med partier til højre i salen".

Men vi skal ikke glemme, at der fra Venstre og helt over til SF er en stærk politisk interesse i at få EL til at tage medansvar for finansloven – og følgelig kan både folketingsgruppe og hovedbestyrelse blive udsat for et stærkt pres til 'moderation' – eller at "kravle ned fra det høje træ", som det jo hedder.

Og her skal vi heller ikke glemme, at der også er folk i EL, som er påvirkelige for et sådant pres, eller måske ligefrem opfatter 'moderation' som vejen til resultater. Herunder at vise kompromis-villighed og give afkald på vigtige principper.

En reprise på skatteforliget?

Men strategien om at trække regeringen til venstre gennem 'moderation' led sit første alvorlige skibbrud med skatteforliget fredag den 22. juni.

Allerede i januar åbnede folketingsgruppen op for topskattelettelser for at imødekomme Thor Mögers pludselige kovending lige efter regeringsdannelsen – bare det ikke førte til øget ulighed, som vi blev lovet. Et løfte, som blev bekræftet af et enigt HB lige før årsmødet.

Men kun ti dage efter, at fanerne var blevet pakket sammen, meddelte Frank Aaen i Berlingske den 16. maj, at EL godt kunne acceptere en skattereform med øget ulighed – bare uligheden blev ombyttet med nogle ekstra rettigheder, hvilket HB godkendte med en 11-11-afstemning i juni.

Som bekendt endte det med, at vi i EL fik en lang næse, da vi blev snydt på falderebet. Måske til ELs store held med den stemning, som dette bedrag skabte – stærkt understøttet af Johanne Schmidts ægte indignation. For her blev vi ikke belønnet for kompromiserne, som de færreste opdagede. Men for at vise kant og stå fast – fx på, kontanthjælpsmodtagere ikke skulle betale for skattelettelserne.

Men lærte vi af det?

Det gjorde man tilsyneladende ikke, for aldrig så snart Johanne havde erklæret, at EL nu var et oppositionsparti, aflyste man HB-mødet to dage efter. Et møde, som ellers kunne have været yderst vigtigt mht. relevante beslutninger i den nye situation – fx en organiseret indsats for at styrke protesterne udenfor Folketinget – som stemningen jo klart var til, da målingerne viste 12-13 % til EL.

Heller ikke efter sommerferien skete det. Dels afviste ELs hovedbestyrelse et forslag fra Århus-afdelingen om protester mod skatte- og fleksjobforligene før de blev vedtaget. Og dels opgav folketingsgruppen det krav om en forlængelse af dagpengeperioden, som årsmødet vedtog.

Det samme skete i Fagligt Ansvar, som er den mest organiserede del af fagbevægelsens venstrefløj. Ironisk nok i en udtalelse dagen efter, at Politiken i en leder den 16. august havde erkendt, at regeringen måtte gøre noget ved det, fordi presset for at omgøre dagpengereformen i disse uger bare voksede og voksede.

Man kan her med rette spørge: Var venstrefløjens rolle i bedste fald et udtryk for en misforstået forhandlingstaktik (som ikke lykkedes)? Eller havde man værste fald gjort sig til regeringens nyttige idioter ved at tage luften ud af presset for at omgøre dagpengeforringelserne? Det finder vi næppe et entydigt svar på!

Alternativet er uden for Borgen

Men hvad end forklaringen er, står det nu helt klart, at svaret ikke er kompromisser inden for Borgens tykke mure, der er som en osteklokke uden forståelse for almindelige menneskers liv.

Det spørgsmål, som vi skal stille os er: Hvad holder ude i det virkelige, reelle liv? Og det afgøres ikke af, hvad "det ser ud til" i tv sidst i oktober 2012 – inkl. regeringens luftige talakrobatik. Det afgøres derimod af, hvordan tingene reelt udfolder sig i januar og februar, hvor titusinder står til at miste deres dagpenge.

EL vedtog på årsmødet en dagpengekampagne, som et klart flertal vedtog skulle køre frem til marts 2013 – og ikke kun til december, som HB-flertallet anbefalede. Heri lå der et klart signal om, at denne kamp ikke er rent parlamentarisk. Dette signal skal Enhedslisten leve op til i de kommende uger, og her har hovedbestyrelsen og Enhedslistens aktive medlemmer et stort ansvar.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Hjemløses ejendele brændt af kommunen

FOTO: Mette Kramer Kristensen

Forargelsen blandt flere københavnere var stor, da det kom frem, at Københavns Kommune og politiet d. 17 oktober fjernede mere end 50 hjemløses personlige ejendele såsom dokumenter, pas, soveposer og tøj fra Folkets Park på Nørrebro. Foreningen Blå Kors kontaktede politiet for at få ejendelene tilbage, men her var svaret, at ejendelene var værdiløse og derfor kørt til forbrænding.

Anders Bæk Simonsen

Kommunen fortæller, at den har forsøgt at advarede de hjemløse om at man ville rydde parken, men fordi de ikke kunne eller ville forstå dansk, opfattede de ikke signalet. Vil det virkelig sige at man ikke forsøgte sig på engelsk, som jeg ved flere af de hjemløse i parken faktisk taler?

Stor opbakning

Mange privatpersoner, 3F ungdom og en større brugskæde har alle vist stor opbakning og doneret penge, tøj og soveposer til foreningerne Blå Kors og Hjælperiet/Giv din hånd i en sådan grad, at førstnævnte nu faktisk har et mindre lager til dem der kommer i nød i de næste måneder.

Men de hjemløse fra Folkets Park mangler stadig deres identitetspapirer.

Ø vil have undersøgelse af kommunen – DF vil have flere aktioner mod udenlandske hjemløse

Enhedslisten har rettet henvendelse til socialministeren for at få en redegørelse over forløbet der i Folkets park d. 17 oktober. Imens har Dansk Folkeparti efterlyst flere politiaktioner mod udenlandske hjemløse og ser "ingen grund til at kritisere myndighederne" så længe det drejer sig om udenlandske hjemløse.

Efterspillet

Københavns Kommune har efter den omfattende kritik meldt ud at de i fremtiden vil foretage sådanne oprydninger på en anden måde. Ifølge kommune vil de fremtidigt skilte med advarsler på flere sprog, personlige ejendele skal opbevares i depoter "nogen uger" og er allerede i gang med en "dialog" om at få udleveret nye pas til dem der mistede deres som følge af kommunens oprydning.

På baggrund af sagen har landsforeningen for hjemløse, SAND, kritiseret staten for lovgivning der betyder at de udenlandske hjemløse ikke må bo på de danske herberger, og advarer om flere og øgede lidelser blandt den gruppe når vinteren tager til.

Privat hjemløseorganisation:

Dagpengefald kan betyde mange flere hjemløse

Socialistisk Arbejderavis har talt med Ulrike von Rosen, der er ansat i non-profit foreningen "Giv din hånd" med ansvaret for butikken 'Hjælperiet'. Hjælperiet giver til dagligt ordentlig tøj og soveposer væk til hjemløse. De har samarbejdet med andre for at indsamle soveposer til de 50 hjemløse der mistede soverposer som følger af kommunens oprydning i Folkets Park.

Anders Bæk Simonsen

Frygter I at nedskæringer på dagpengeperioden kan skabe flere hjemløse?

"Vi frygter selvfølgelig at der kommer flere hjemløse ud af det, det er klart. Man kan sige der går nok et stykke tid, fordi det at blive hjemløs er jo også en proces. Men det man kan sige er, at det jo nok sætter et pres på nogen der også er presset på nogen andre fronter. Så vi er helt klart bange for at det vil øge antallet af hjemløse. I starten vil det måske være venner og familie, man vil gå til først, men hvis man ikke har det netværk – eller hvis man får brugt det for meget, så kan det være man ender sådan nogen steder som vores.

Så vi frygter det helt klart, for hvis du ikke kan betale huslejen jamen så ender du på gaden på et tidspunkt"

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København

Møderne foregår i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, kl. 19.00.
Kontakt Jesper (6168 3616).

Torsdag den 1. november: Hvorfor kan krisen ikke løses inden for det kapitalistiske system.

Torsdag den 8. november: Det amerikanske valg og den amerikanske venstrefløj.

Torsdag den 15. november: Aktivistmøde - praktiske forberedelser til Marxisme.

Torsdag den 22. november: Introduktion til IS København.

Odense

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00.
Kontakt Jens (2426 8023).

Onsdag den 7. november: Marx og naturen - kapitalismens rovdrift på dyr.

Onsdag den 14. november: 3F´s kamp mod løndumping.

Onsdag den 21. november: Erfaringer fra arbejdsløshedskampen.

Onsdag den 28. november: Er vi alle Queer?

Århus

Møderne foregår i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, kl. 19.30.
Kontakt Jesper (2729 3549).

Tirsdag den 13. november: Er socialisme konform og kedelig?

Tirsdag den 27. november: Socialister og parlamentarisk arbejde.

Midtjylland

Møderne foregår på Pædagoguddannelsen Ikast, Bøgildvej 10, Ikast, kl. 19.00.
Kontakt: Poul Erik Kristensen (Silkeborg, 2629 1341) eller Pauli Pedersen (Ikast, 6019 0217).

Torsdag 15. november: Den egyptiske revolution
Årsagerne til og udviklingen af den egyptiske revolution, samt hvad revolutionære socialister kan bruge erfaringerne fra Egypten til.

Torsdag 13. december: Hvad vil IS/U?
- en introduktion til hvad Internationale Socialister/ISU står for

ANDRE AKTIVITETER

Odense

Onsdag den 28.11. kl. 15-17:
Frit Fald Happening på Flakhaven
Vi vil have job, uddannelse eller dagpenge!
Arr: Solidaritet eller Frit Fald gruppen på Fyn.

KØBENHAVN

Torsdag den 29. november kl. 14-16
Demonstration foran Arbejdsretten på dagen hvor der falder dom i sagen om Krifas anklage mod 3f for at have brugt sympatikonflikt og blokader foran Vejlegården. Hvis Krifa vinder kan det have en betydning for andre konflikter. Duk op og tag så mange med som muligt!

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Resultatet af 11 års krig

Kort efter 11. september 2001 invaderede USA Afghanistan, bl.a. med hjælp fra Danmark, og siden da har USA og NATO styrker ført krig i Afghanistan. Først gjaldt det om at finde Osama bin Laden og svække al-Qaeda, siden handlede det om at skabe fred, stabilitet, menneskerettigheder og demokrati for det afghanske folk. Men det er nu klart for flertallet at tilstedeværelsen af vestlige tropper i landet ikke just har ført disse ting med sig, tværtimod.

af Afzal Khan Bangash, Nej Til Krig

I de følgende vil vi kort ridse den nuværende situation i Afghanistan op, og hvad den nu 11 år lange krig har medført af konsekvenser for den afghanske befolkning.

Demokrati

At kalde den styreform der i dag er til stede i Afghanistan et demokrati er mildest talt fantasifuldt. Det første præsidentvalg i 2004 havde godt nok en høj valgdeltagelse som udtryk for afghanernes begyndende håb om forandring, men dette håb blev hurtigt knust pga. den nye regerings korruption, inkompetence og mangel på kontrol.

Ved valgene i 2009 og 2010 så man lav valgdeltagelse, udbredt systemisk valgsnyd og vold. Ifølge Democracy Index, beskrives Afghanistan som et autoritært regime og har en placering på 180. pladsen ud af 182.

I forhold til korruption har Afghanistan en placering på 1,5 på Transparency International Corruption scale, svarende til den værste korruption af alle lande i Sydasien. Ifølge Malalai Joya, en afghansk kvindelig aktivist der har siddet i parlamentet i Afghanistan og fået utallige dødstrusler som følge, består 70% af parlamentet af krigsherrer og deres agenter. Et sådant illegitimt, autoritært og korrupt regime er svært at kalde et demokrati.

Menneskerettigheder

Der har været meget tale om krigens betydning for menneskerettigheder i Afghanistan, især kvinderettigheder. Spørgsmålet er dog om disse virkelig har forbedret sig efter invasionen.

I en rapport fra 2006 skriver Human Rights Watch at de fleste afghanere nævner at de regionale krigsherrer, mange af hvilke blev bragt til magten af USA efter Talibanstyrets fald, er den største kilde til usikkerhed. I mange områder bruger krigsherrerne deres tropper til vilkårlige anholdelser, illegale tilbageholdninger, kidnapninger, tortur, mord, udenretslige drab på mistænkte kriminelle og voldtægt af kvinder, piger og drenge.

Den tanke, at menneskerettighederne har forbedret sig, forekommer dog helt meningsløs når man kigger på hvad de amerikanske tropper, som jo angiveligt er i landet for at implementere menneskerettighederne, foretager sig.

Amnesty International skrev i marts 2006 at tusinder af afghanere siden 2001 er blevet vilkårligt tilbageholdt uden forbindelse til omgivelserne og udsat for tortur og anden inhuman behandling eller straf af amerikanske tropper og bevæbnede grupper der agerer med amerikansk kontrol.

Taliban

I mange år holdt USA bombastisk fast i at man ikke forhandlede med Taliban. De var onde og grusomme og skulle bekæmpes. USA er nu, med deadline for kampstyrkernes exit af Afghanistan i 2014 i sigte, begyndt at forhandle med Taliban.

I december 2009 blev det anslået af det amerikanske militærs efterretningschef i Afghanistan at 33 ud af 34 provinser i landet har skygge-Taliban-administrationer med Taliban guvernører, dommere og selv en Taliban politistyrke på nogle områder.

Det er altså klart at Taliban selv efter 11 års krig mod de mest avancerede militære magter i verden, stadig har en stor indflydelse og magt i landet.

De vestlige tropper opholder sig hovedsageligt i deres baser og har kun de store byer under kontrol. Som en politichef svarede da han blev spurgt hvad han og hans mænd ville gøre når koalitionens kampstyrker forlader Afghanistan i 2014; "Vi vil gøre, hvad alle i sikkerhedsstyrkerne vil gøre, smide vores uniformer og stikke af. Vi vil ikke være i stand til at stoppe oprørerne.".Hvis Taliban alligevel kommer til magten igen efter 2014, hvad har de sidste 11 års krig så nyttet?

Tropperne ud

Denne korte oversigt over nogle af de konsekvenser som den vestlige intervention i Afghanistan har ført med sig burde give et indtryk af hvor nytteslos krigen er, og den undertrykkelse og de tab som den har forårsaget. Dette er da også gået op for flertallet af befolkningen i de vestlige lande, som nu, efter et årti med krig, er trætte af krigen og støtter en tilbagetrækning af tropperne.

Vigtigst af alt er dog hvad de folk som bor i det land hvor vi har tropper, altså afghanerne, mener. Meningsmålinger viser at et flertal af afghanere vil have at de udenlandske tropper forlader landet. Det burde være begrundelse nok i sig selv for at trække dem ud.

"Irak-sagen"

Tirsdag den 18. oktober kunne man på Ekstra Bladets hjemmeside se en video af irakiske sikkerhedsstyrker, der slår og sparker tilbageholdte civile irakere. Tilbage i november 2004 under den såkaldte Operation Green Desert filmede danske soldater nemlig disse overgreb, og nu næsten otte år efter har den tidligere efterretningsofficer Anders Kærgaard valgt at stå frem og offentliggøre optagelserne.

Peter Schjerning

Derefter rullede lavinen i det der blev døbt "Irak-sagen" af dagspressen, og som nu officielt indgår i - den af regeringen - nedsatte Irak Kommission. Kommissionen har frem til 2017 til at undersøge grundlaget for Irak krigen og fangemishandlinger, i både Irak og Afghanistan.

Selv hævder Kærgaard, at han fremviste videoen for bataljonschef, oberst John Dalby, hvilket understøttes af reserveofficer og tolk Jamal Hammoud, der hævder at have stået ved siden af. Dalby nægter fortsat. Kærgaard burde have stået frem med videoen før, hvilket han også selv indrømmer. For den kunne have fået alvorlige konsekvenser, havde den været offentliggjort før. Ikke mindst for de irakere, der har lagt sag an mod den danske stat, efter netop at have været anholdt og mishandlet i forbindelse med med operationen.

"Ved du godt, hvad det her vil betyde?" var Dalbys egne ord, da han så videoen, ifølge Kærgaard. Kontrafaktisk kunne man formode det ville betyde om ikke enden på det danske Irak-mission, så i hvert fald alvorlige konsekvenser for forsvarsministeren og VKO-flertallet og yderligere utilfredshed i befolkningen.

Fangemishandlinger er en blandt mange betændte sager for Forsvarsministeriet. Tidligere var det bl.a. udlevering af krigsfanger til afghanske myndigheder, der indtil for nyligt blev indstillet, men som Forsvarsminister Nick Hækkerup nu har genetableret, under påskud af at briterne har gjort det samme.

Derudover har der været adskillelige andre sager, der hviler på whistleblower afsløringer, som man har på mange danske arbejdspladser, men som man ikke vil indføre i forsvaret. Demokratisering af de lande Danmark er i krig med, er officielt øverst på dagsordenen i indsatsen, men overskygges efterhånden af usagte forbrydelser, og at demokratisering ikke kan ske gennem de metoder, der anvendes.

(foto Mette Kramer Kristensen)

Fredsfestival Århus, 26.10.2012

Udtalelse

Vi, som er forsamlede til fredsfestival her i Århus i dag, den 26. oktober 2012, repræsenterer ikke kun fredsbevægelsen i Århus, men også fredsgrupper og fredsaktivister fra store dele af landet.

Vi er overbeviste om at Danmarks befolkning ikke ønsker krig, for ligesom alle verdens folkeslag ønsker vi fred, frihed og velfærd.

Hele mediebilledet i Danmark, med et par undtagelser, kører med på legen og udbasunerer dagligt krigsløgnene. Det er svært at stå imod en så massiv propagandafront mod os.

Derfor er det vigtigt, at vi efter denne fredskonference skaber klarhed og er med til at udbrede sandheden om den globale krig for markeder og råstoffer.

Vi støtter naturligvis fredsbevægelserne overalt på kloden, og vi går mod vores egen regerings krigsdeltagelse.

Vi sender denne opfordring videre til alle der vil fred: Lad os fremover gøre hvad vi kan for freden, hvor vi end befinder os.

- Lad os organisere modstanden mod krigene !
- Lav fredsaktiviteter hvor du end befinder dig.!
- Krigene må stoppes – og det må forhindres at nye opstår !

Gå ud og gør reklame, så det gode arbejde, der er gjort op til i dag kan fortsætte. Det SKAL følges op – ellers taber vi, og de magtsyge krigsherrer vinder. Herfra vil vi opfordre alle til at gå ind i kampen for freden. Vi siger:

STOP USA's OG NATO's KRIGE!
STOP ØDELÆGGELSEN AF SYRIEN - INGEN KRIG MOD SYRIEN ELLER IRAN!
NEJ TIL DANSK KRIGSDELTAGELSE!

Syriens revolution: Blodig, men ingen overgiver sig

Simon Assaf hævder, at revolutionen stadig er populær, ikke-sekterisk og ledet af syrere selv.

Kernen i denne revolution, er kravet om en afslutning på et-parti styre, vilkårlige tilbageholdelser, undertrykkelse, korruption og fattigdom. Revolutionen blev født i fattige landsbyer og spredte sig til de enorme arbejderkvarterer i alle de større byer. Det har været præget af store folkelige demonstrationer, og fremkomsten af en national græsrodsbevægelse organiseret omkring Lokale koordinationsudvalg (LCCs) og andre lignende organer.

Revolutionen er forenet om kravet om en samlet nation. Dens mest populære slogan er stadigt væk: "Det syriske folk er ét." Den er anti-sekterisk, går på tværs af alle etniske og religiøse grupper, og er blevet drevet frem af masserne, bestående af arbejdere, studerende og landarbejdere der, inspireret af det arabiske forår, kræver social retfærdighed. Dette er en populær revolution, dens motor var de tusindvis af små og store protester, der brød ud de fleste nætter og efter hver fredagsbøn.

Blodig undertrykkelse

Men i modsætning til i Egypten og Tunesien, var Bashar Assads regime ude af stand til at levere selv de mildeste reformer og forfærdede dets allierede, da regimet mødte hver stigning i folkelig vrede med blodig undertrykkelse.

Da undertrykkelsen blev mere intens, begik dele af hæren mytteri og vendte deres våben for at forsvare den folkelige bevægelse. I lyset af denne tilintetgørende undertrykkelse, er en væbnet opstand den eneste mulighed for mange mennesker. Et stigende antal revolutionære sluttede sig til afhopperne for at danne brigader, der er kendt som "Den frie syriske hær"(FSA). Der er nu over 100.000 involveret i daglige kampe mod regimets styrker.

Da den væbnede opstand spredte sig, blev regimets styrker fanget i deres baser. De kan ikke generobre oprørernes områder, derfor har regimet tyet til en strategi med "massakre" - vilkårlige artillerier, tank ruter, krigsfly, klyngebomber og de rå "TNT tønde bomber" kastet ned fra helikoptere. Herudover er der også de uventede rydninger af arbejderklasse kvarterer, der efterlader hundreder døde (ofte dræbt, mens de prøvede at søge ly). Den seneste massakre på mellem 800 og 1.000 mennesker i Damaskus-forstaden Daraya har været den blodigste hændelse for revolutionen, men den bliver gentaget dagligt i en mindre skala, i snesevis af byer.

Ved siden af de daglige lister over døde, opgøres navnene på mange fabriksarbejdere, landmænd, studerende og fattigfolk i byerne, hvilket vidner om oprørets klassekarakter. Regimet har reduceret store dele af Syrien til ruiner og ødelægger fabrikker, hospitaler, markeder, boliger, butikker og infrastruktur såsom vandforsyning og elektricitet i krigen mod folket. Der er hundredtusindvis af flygtninge, både internt fordrevne og dem, der krydsede grænserne. Store dele af syriske byer er nu øde slagmarker.

I de sidste par måneder er kampene spredt på tværs af hundredvis af fronter i alle større byer og landsbyer. Det presser dødstallet tæt på 30.000.

Juli offensiv

Kampen om Aleppo har afsløret grænserne for regimets magt. Med mangel på pålidelige tropper, og mistroiskhed over for de værnepligtige, har regimet tvunget unge mænd i militærtjeneste. Regimets styrker har trukket sig tilbage til en række stærkt forsvarede forbindelser, og bruger vilkårligt luftvåbnet og artilleri til at smadre oprørernes kvarterer.

Damaskus har været mindre heldige. Assads styrker skubbede de let bevæbnede oprørere ud, og han har taget sin hævn over hovedstadens oprørske arbejderkvarterer. Hundredvis af butikker er blevet brændt, hjem smadret med bulldozere og der bliver slået hårdt ned på ethvert tegn på modstand. Ingen har været forskånet, herunder den palæstinensiske lejr Yarmouk, der blev straffet for at give husly til syriske flygtninge og soldater.

Denne krig er ved at tage sit præg på landet, og har efterladt mange mennesker, herunder revolutionære, i fortvivlelse. Midt i al den kaos forbliver revolutionen intakt, men den står over for voksende udfordringer, ikke blot for sin overlevelse, men også for hvad der kommer ud af ruinerne af krigen.

Der er et glimt af et fremtidig Syrien væk fra frontlinjerne. I befriede områder begynder den civile kontrol er at slå rod. Mange af de LCC'er, der sprang op i de tidlige dage af revolutionen, har forvandlet sig til civile myndigheder, og nogle steder haft held med at sætte lokal administration under folkelig kontrol.

Disse kommuner er sammensmeltet til et nationalt netværk med støtte fra de vigtigste oprørsgrupper. Dannelsen af rådene er et tegn på en udvikling af revolutionen, selv under de mest vanskelige forhold. Men denne folkelige kontrol har store problemer med at forholde sig til omfanget af ødelæggelse, stigende hungersnød og mangel på midler.

Revolutionens uafhængighed

Det langsomme fremskridt i opstanden modsiger det faktum, at revolutionen har stærke støtter i Vesten og blandt nogle arabiske regimer.

Den største myte om den syriske revolution er, at oprørerne bliver bevæbnet og trænet, og effektivt arbejder til fordel for de vestlige magter og dets arabiske allierede.

I en af sine mange rapporter fra inside Syria Time Magazine har journalist Rania Abouzeid forsøgt at spore våben, der kommer ind fra den nordlige grænse med Tyrkiet.

Hun fortæller, at de fremmede magters forsøg på at bevæbne revolutionen har været meget kaotiske, og langt fra en koordineret strategi.

Der er meget der tyder på, at en betydelig mængde af våben kommer ind fra Tyrkiet (bortset fra det sorte marked), mindre dele kommer fra den jordanske grænse, mens den gammel bestand (meget af det ubrugeligt) kommer fra irakiske byer som Fallujah og Samara. Det er få våben der kommer ind, og slet ikke vestlige våben.

En fælles klage er, at oprørere har flere frivillige end våben. Utilstrækkelige netværk af våben workshops er dukket op, men disse er ingen match for lagrene af sofistikerede våben til rådighed for regimet - designet til at modstå en to-år lang krig med Israel - eller de regelmæssige forsendelser af våben fra Iran og Rusland.

The Telegraph rapporterede, at saudierne har brugt en mindre formue på en brigade bestående af kun 50 mænd. Qatars indsats har også været begrænset. Både de udenlandske sponsorerede brigader, samt de udenlandske Salafi krigere, udgør en brøkdel af oprørshæren.

Tilsvarende forsøg fra vestlige magter, især USA, på at finde "venligtsindede styrker" er kommet kort. Vesten har mistet troen på Riad al-Asaad, den selvbestaltede leder af FSA, som indtil for nylig var baseret i Tyrkiet. I stedet har Vesten soigneret et nyt militært hierarki, bestående af nyere højtstående desertøre.

Den meget omtalte lancering af den vestligt støttede Syriske National Army (SNA), som sigter mod at sætte alle oprørske bataljoner under central kontrol, har også haft begrænset succes. Vigtige brigader har nægtet at anerkende SNA kommando, de forbliver loyale over for de deserteredes civile råd, der opstod i de tidlige dage af den væbnede opstand.

Sekterisk borgerkrig?

Denne fare skal ikke undervurderes, og der er stadig en dyb bekymring for mange af de revolutionære. Men hvis dette var en sekterisk krig, ville det have været forbi nu, da sunni-muslimerne udgør 70 procent af befolkningen.

Både revolutionen og regimet får støtte på tværs af de mange religiøse og etniske samfund. Langt størstedelen af kurdere støtter revolutionen i dens sociale mål, med troen på, at revolutionen kan afslutte årtiers diskrimination.

Regimet bevarer et stort antal sunni-muslimers loyalitet, især blandt middelklassen og den rige elite.

Bashar Assad og mange ledende medlemmer af regimet er hentet blandt Alawi mindretallet. Alawi byer og landsbyer er rekrutteringsbaser til den berygtede Shabiha milits, der er ansvarlig for bølger af massakrer, og er blevet mål for hævnakter blandt oprørere.

Der er dyb bitterhed over Assad-klanen, dens korruption og monopoler. Nogle Alawi landsbyer og kvarterer har åbent taget revolutionens parti, og mange kæmper sammen med andre minoriteter i oprørernes brigader.

Arabiske revolutioner

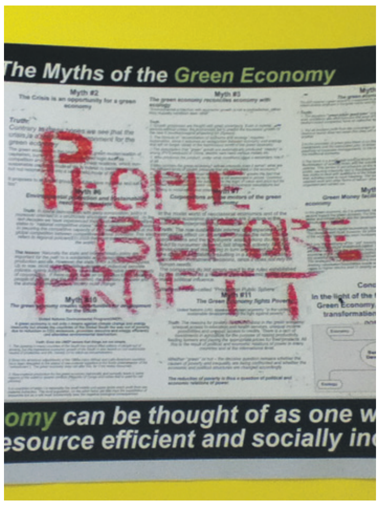
Vestlige bestræbelser på at påvirke revolutionens retning og udfald, står over for en anden udfordring. Egyptens nye præsident Mohamed Morsi har forsøgt at danne en koalition af store regionale magter, der afviser direkte vestlig indblanding i Syrien. Morsi har allieret sig med Tyrkiet om at invitere Saudi-Arabien og Iran til at danne en gruppe dedikeret til at løse " det syriske spørgsmål".

Denne revolution har vist sig at være bemærkelsesværdigt robust og har bevaret sin uafhængighed. Revolutionen er langt fra slut, men den står over for mange mørke dage, og som vinteren nærmer sig, så vil problemerne vokse.

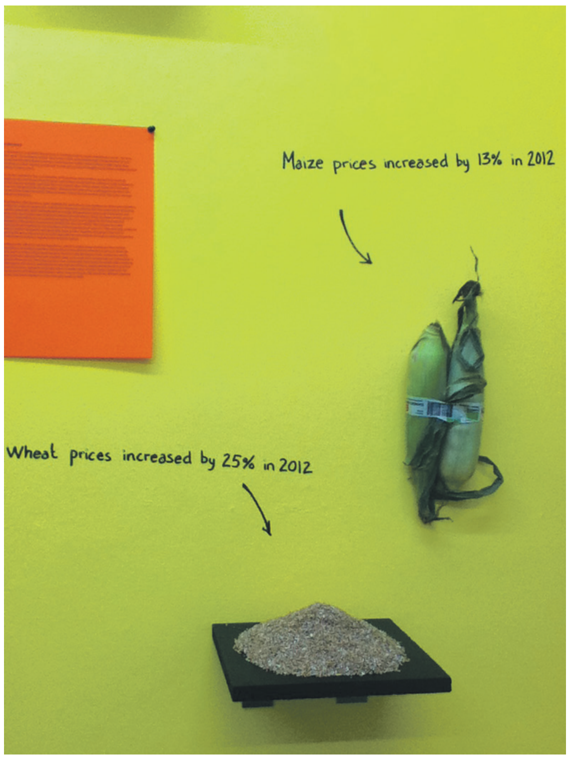
Simon Assif - "Syria's Revolution: bloodied but unbowed" bragt i Socialist Review

Oversat og stærkt forkortet af Sebastian Andersen
http://www.socialistreview.org.uk/article.php?articlenumber=12107

Krisen som kunst

Revolution happened because everyone refused to go home

Vesterbrogade 111, ind af poten og så til venstre. Her træder du ind i et kontor med tilhørende udstillingslokale du har ramt Bureau Publik. Her kører i øjeblikket to udstillinger i samme rum som derved supplerer hinanden.

Den ene del har den politiske og aktivistiske organisation Crisis Mirror stået for. Her bliver fødevarekrisen og den økonomiske, den sociale og den politiske krise materialiseret på fire skriggule vægge. Den anden del af udstillingen er et stadigt voksende videoarkiv, fra Disobedience Archive, der viser interviews og reportager fra den antikapitalistiske bevægelse vi har set vokse op og udvikle sig de sidste 15 år.

Det er altså ikke kunstnere, men politiske aktivister, der har bevæget sig ind i kunstens verden. Nogen vil måske kalde det tørt – men vi syntes, det er befriende. Det er politisk stof som der kunne skrives mange sider om, men som her gøres visuelt og let forståeligt.

Det politiske gøres visuelt og brænder sig fast i ens hukommelse og giver en lyst til at dykke ned i stoffet. Når mindstelønnen i Grækenland udstilles ved at hænge de få mønter op i en ramme på væggen gøres fattigdommen (selv for folk i arbejde!) tydelig, og man spørger sig selv: "hvordan fanden overlever man for det"?

I form af billeder, avisudklip, forsider fra Time Magazine, grafer, madvarer, benzinbombe og grydesker og grydelåg fra demonstrationerne gøres både krisen og bevægelsen i Sydeuropa visuel og nærværende – tak for det.

Gamle svar

Vores kritik af udstillingen er dens dårlige svar. Når krisen gøres så håndgribelig, bør svarene på problemerne også være det, men her mangler udstillingen skarphed. Selvom udstillingen var i to dele, kan man ikke lade være at opfatte TV skærmene i midten af udstillingsrummet, som et forsøg på at vise modbevægelsen til krisen. Det er godt at begge dele er med, men de videoer der blev vist den dag vi var på udstilling, var forældede og gav ikke mange brugbare svar eller bud på vejen frem.

En video som hed Retooling Resistance om "New Kids On The Black Block", gav i 2003 bud på maskering, graffiti og smart propaganda. Budskabet handlede hovedsageligt om, hvordan du som enkeltaktivist kan begå dig i konfrontationen mod politiet. En video var fra G8-topmødet i Heiligendamm i 2007, og giver et godt billede af protesten dengang, men udstiller samtidig hvor meget bevægelsens ledere dengang tog fejl, fx da den autonome filosof, John Holloway forudså, at protester fremover ville være små og under overfladen.

Det er tydeligt, at revolutionerne i Egypten og de gentagende generalstrejker i Grækenland har overhalet den gamle antikapitalisitske bevægelse og de autonomses fokus på små gruppes konfrontation med politiet. Men det skal dog siges, at videoerne løbende udskiftes, og derfor kan det være anderledes og bedre når du besøger stedet.

Vi vil anbefale alle at besøge Revolution Happened Because Everybody Refused To Go Home, der er et frisk pust af politisk kunst, som vi håber, vi kommer til at se meget mere af, i den tid der ligger foran os.

Se mere på www.bureaupublik.dk, www.crisismirror.dk og www.disobediencearchive.dk Crisis Mirror og Disobedience Archive. 6/10 - 7/11 på Bureau Publik, Vesterbrogade 111 st.

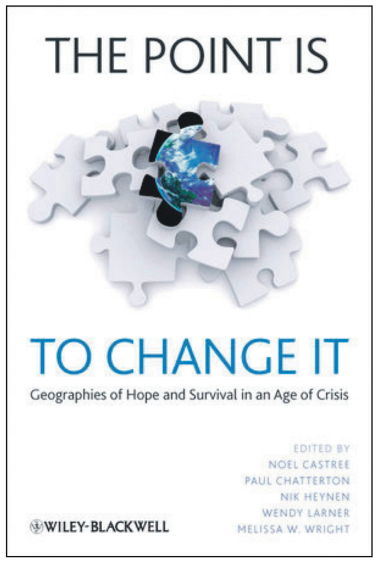
The point is to change it

- Bogudgivelse om marxistisk filosofi

Mødet med universitetet

Som socialist og arbejderklassedreng, uden forhåndskendskab til det akademiske miljø, var mødet med universitetet ikke altid lige let eller gennemskueligt. Det som er på spil, er på en gang et forsøg på at fastholde sine egne idealer og ideer, samtidig med at man skal tillære sig nogle nye.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Da jeg startede på en samfundsvidenskabelig uddannelse manglede jeg simpelthen både argumenter og teoretisk overblik til at navigere mellem de mange postmoderne teorier om løsrevne diskursive systemer og økonomiske ligevægtsmodeller. Teorier som vi blev nødt til at gentage for at bestå kurset, samtidig med at jeg forsøgte at have mig selv med.

Jeg tror desværre, at mange socialister, der starter på universitetet, har svært ved at opbygge sine egne sammenhænge, der stemmer overens med socialismens grundlæggende kritik af samfundet.

Dette er måske en af grundene til, at mange lægger kritikken på hylden i løbet af studiet, samtidig med, at andre aldrig bliver involveret i en kritisk tilgang til undervisningen. I stedet indrettede man sig, med begrundelsen "man skulle jo også gerne få et job engang".

Jonh Molyneux er aktivist og ledende medlem af Socialist Workers Party . Hans seneste bog om marxistisk filosofi vil helt sikkert kunne hjælpe nogen til at finde en sammenhængende kritisk tilgang.

Marxismens tilgang

Det grundlæggende ved marxistisk filosofi er en forståelsen af, at før vi kan tænke, filosofere og udlægge verden, har mennesket behov for at spise, sove og have tøj på kroppen.

Det betyder, at en marxistisk forståelse af verden må tage udgangspunkt i den måde, hvorpå vi producerer livsfornødenheder, for at forstå de idéer, der opstår på et givent tidspunkt.

Marxismen påstår ikke, at alt skal gøres til et spørgsmål om økonomi, men at den måde vi producerer på, skaber den base, hvorfra alt andet i historien rejser sig. Det økonomiske og produktionsmæssige niveau i et samfund fortæller om hvad, der er muligt at bygge ovenpå. Det havde f.eks. ikke været muligt at opnå moderne demokratiske rettigheder eller valgret uden udviklingen af kapitalismen, med dens storbyer og mordene arbejderklasse.

Menneskets natur

På universitetet har ideen om økonomisk rationalitet spredt sig langt længere end til økonomistudiet. John Stuart Mills begreb "The economic man", er et begreb, der bliver brugt i de blødere dele af samfundsvidenskaben, til at forstå menneskelige handlinger.

Det er en tilgang, der betrager mennesket, som et rationelt kalkulerende individ fra naturens hånd, der søger at øge egen rigdom. Hvis man ikke er enig i denne udlægning, er tendensen, at man enten går i den modsatte grøft og påstår, at mennesket fra naturens side er fællesskabsorienterede, ellers holder man sin kæft og består sin eksamen.

Her er John Molyneux' bog guld værd. Marxismen forstår menneskets natur, som et produkt af resten af samfundet. Noget der hele tiden udvikler sig. Det er den sociale væren, der styrer bevidstheden - ikke omvendt. Det er vores livsforhold, der præger vores livssyn. Væren kommer før bevidsthed. Den arbejder, som før aldrig ville bryde en blokade, bliver forfremmet til værkfører og bliver derefter til den værste skruebrækker. Den militante faglige aktivist bliver fagforeningsleder og derefter kompromissøgende bureaukrat. Deres opførsel er under stærk indflydelse af deres sociale position.

Under kapitalismen er der elementer, som fremmer egoisme og egennytte, men derudover er der også elementer, der fremme sammenhold og solidaritet hos mennesker. Den kapitalistiske produktionsmåde, har en fremmedgørende effekt, fordi vi som lønarbejdere ikke har reelt ejerskab over arbejdsprocessen, og de midler der skal bruges til at frembringe det vi nu skaber på vores arbejde. Samtidig medfører lønarbejdet at vi opfatter hinanden som konkurrenter - vi sælger nemlig den samme varer, arbejdskraft. På den anden side skaber kapitalismen også gentagende konfrontationer mellem arbejdere og kapitalister, der slår ud i klassekamp og fordrer solidaritet og sammenhold.

Marxisme en anderledes filosofi

Marxisme er grundlæggende et anderledes verdensbillede end det magthaverne stiller til rådighed - nemlig ud fra en arbejderklasse synsvinkel. Bogen "The point is to change it" er ikke blot en bog til akademikere, men derimod skrevet fra og til aktivister, der skal bruge marxismen som baggrund til levende diskussioner i kantinen, på gaden og i bevægelsen.

Sydafrikas håb om befrielse svigtet

Charlie Kimber rejste jævnligt til Sydafrika for at skrive til Socialist Worker om kampene mod apartheid. Han ser tilbage på kampen – efter Marikana-massakren – og på hvordan drømme er forvandlet til desillusionering.
Charlie Kimber, bragt i Socialist Worker, let forkortet.

I tågen den tidlige morgen den 27. april 1994 stod jeg i et township tæt på Johannesburg for at se en fantastisk begivenhed. Sorte folk, undertrykte og foragtede i årtier, stod i kø for at stemme første gang.

Millioner landet over stod i kø, nød deres sejr, og stemte på Nelson Mandelas African National Congress (ANC). Den havde lovet at skaffe "fred, arbejde og frihed".

Vælgernes ansigter afspejlede beslutsomhed om, at apartheidsystemets raceadskillelse nu måtte afskaffes for evigt.

Også statens vold som forsvarede apartheid måtte afskaffes. Sydafrika under apartheid har en historie der er fyldt med massakrer – Sharpeville og Langa i 1960, Soweto i 1976, Boipatong og Bhisho i 1992. I alle tilfælde flygtede rædselsslagne mennesker fra statens terror, og bagefter var der marker eller gader fyldt med lig.

I 1994 troede alle, at det kvalmende syn af politimænd og deres allierede, som skød protesterende eller strejkende ned, aldrig mere skulle ses.

Men så kom Marikana-massakren. Mindst 34 strejkende arbejdere slagtet. Igen billeder af politibetjente med pistoler, skrigene, de blodige kroppe med krampetrækninger.

Det er et vendepunkt der belyser virkeligheden i Sydafrika efter apartheidens afskaffelse, hvor de rige stadig styrer, og det overvældende flertal af sorte behandles som undværlige.

Historie

Hvordan er det blevet sådan? Svaret findes i apartheidens historie, i de kampe som afskaffede den, og i hvad der er sket siden den fantastiske valgdag for 18 år siden.

Apartheid var et system bygget på terror og brutalitet, hvor alt lige fra hvilket arbejde man kunne få, til hvilket toilet man kunne bruge og hvor man kunne svømme, var bestemt af ens tildelte hudfarve.

De hvide, som udgjorde en ud af syv i befolkningen, var de eneste som kunne stemme og havde alle rettigheder. Ikke-hvide blev udsat for diskrimination og fattigdom.

I 45 år måtte børn igennem ydmygende undersøgelser af hvor krøllet deres hår var eller hvilken form deres fingernegle havde så staten kunne inddele dem i vilkårlige "race-kategorier".

Op imod seks millioner mennesker blev tvunget fra deres hjem og udstødt til fjerntliggende townships eller støvede landområder, fordi det blev besluttet at de boede i de "forkerte" raceområder.

Når folk kæmpede imod var undertrykkelsen nådesløs. Staten hang over 2.000 mennesker imellem 1948 og 1993. Hundredetusinder blev sat i fængsel og millioner arresteret.

ANC stod i spidsen for modstanden. Men kampen havde sin pris. Tusinder af ANC's medlemmer blev torturerede eller tvunget i eksil da partiet organiserede modstand mod regimet. ANC's leder Nelson Mandela blev sat i fængsel i 27 år.

Apartheid var ikke kun et udtryk for ond racisme. Det var baseret på den måde kapitalismen udviklede sig. Efter opdagelsen af diamanter og guld i 1880'erne havde de store minefirmaer, ejet af hvide, brug for en enorm sort arbejdsstyrke, som skulle arbejde for en meget lav løn under forfærdelige forhold i minerne.

Ved at gøre det, skabte de også den tidligste og en af de mest vedholdende militante dele af den sorte arbejderklasse. At fordrive de afrikanske bønder fra deres land krævede årtier med krig, brutal lovgivning, rå undertrykkelse og ødelæggelse af deres landbrug.

Opdelt

Det samfund som kom ud af det var dybt opdelt, et system som i 1948 blev til apartheid.

Apartheid blev ikke overvundet af pres fra udenlandske chefer og politikere.

Apartheid blev overvundet af kamp. Først og fremmest var det den store arbejderbevægelse fra 1973 og frem som brækkede ryggen på apartheid. Apartheids økonomiske succes frembragte den sorte arbejderklasse som gravede regimets grav.

Tilsidst overbeviste omfanget af arbejdsplads-protester og strejker som støttede oprøret i townshippene betydelige dele af den herskende klasse om, at der kunne komme en revolution med mindre de kom med indrømmelser.

Først prøvede de at skabe og bestikke en sort middelklasse og opstille falske "homeland" ledere. Da det mislykkedes, blev regeringen tvunget til at forhandle med den fremherskende sorte opposition, hovedsageligt ANC.

1994-valget var resultatet. Efter at have fået næsten totredjedele af stemmerne tog Nelson Mandela og ANC regeringsmagten. Det var en fantastisk sejr for kampen imod det mest nådesløse regime der kunne tænkes. Det var en triumf for alle som hader racisme.

Hvordan ANC kvalte kampen

ANC lederne, som nu ledte Sydafrika, havde ikke i sinde at konfrontere kapitalismen. I stedet håbede de at regere over en "retfærdig" kapitalisme, hvor sorte og hvide blev behandlet ens.

De håbede, at "partnerskab" med arbejdsgiverne ville skabe fremgang. Men prisen for at sikre de magtfulde virksomheders, landejeres og bankers velvilje i Sydafrika og i udlandet var, at de opgav deres løfter til masserne.

Den proces begyndte før valgene med den ANC-dominerede midlertidige regerings beslutninger.

Som forfatteren Patrick Bond siger: "den midlertidige regerings første handling var at acceptere et lån på 850 millioner dollars fra IMF. De hemmelige betingelser for lånet – som blev lækket til den største erhvervsavis – inkluderede de sædvanlige ting fra de klassiske struktur-tilpasningsprogrammer: lavere importafgifter, nedskæringer i de offentlige udgifter, og store nedskæringer i lønningerne i den offentlige sektor".

To år efter at være blevet valgt, indførte ANC en endnu mere nyliberal økonomisk strategi som var baseret på Verdensbankens rådgivning. Ministre påberåbte, at det var det eneste alternativ til økonomisk kollaps.

ANC vidste, at de kunne stole på at fagforeningslederne og det kommunistiske parti – som var ANCs partnere i en "treparts alliance" – ikke ville lave nogen virkelig modstand mod den beslutning. De ville måske kritisere ANC, men de ville ikke foreslå noget alternativ.

Sammen søgte de at stoppe enhver systematisk opposition. En af de bedst organiserede og mest militante arbejderklasser i verden, blev holdt tilbage, da det kommmnistiske partis ledere begyndte at retfærdiggøre ANC styrets skifte. Fagforeningsmilitante blev indfanget i en proces, hvor de stoppede strejker, i stedet for at opmuntre dem.

Nyliberalismen har været en katastrofe. Selvfølgelig er der sket ændringer siden 1994. Der er flere boliger, flere folk som har elektricitet, flere skoler og hospitaler. Men ikke nær nok.

Proces

Imens en lille sort elite har gjort sig selv enormt rige, med tidligere militante, som minearbejderlederen Cyril Ramaphosa, som har fået flere top direktør stillinger. Alligevel er indkomsten for en gennemsnitlig sort person faktisk faldet i forhold til indkomsten for en gennemsnitlig hvid imellem 1995 og 2008.

Anti-apartheid aktivisten Desmond Tutu sagde, at ANC regeringen kun havde "stoppet systemet længe nok til selv at blive en del af det".

En FN rapport, der udkom fornylig slog fast, at 1,4 millioner børn lever i boliger som får drikkevand fra ofte beskidte vandløb, og at 1,7 millioner lever i skure uden et ordentlige sted at sove, lave mad eller vaske sig.

Sådanne forhold frembringer modstand. Og fordi staten er fast besluttet på at slå modstanden ned, i stedet for at konfrontere kapitalisterne, betyder det også, at ANC må ty til undertrykkelse.

Marikana-massakren er derfor en fortsættelse af en bredere proces, ikke et brud fra den. Men modstanden vil ikke forsvinde. I Sydafrika er der flere oprør pr. indbygger end i noget andet land – strejker, protester i townships, vejblokader og besættelser.

Zwelinzima Vavi, som er generalsekretær i Sydafrikas Fagforeningers Kongres, advarede for to år siden om at: "Vi sidder allerede på en tikkende bombe. De fattige bliver allerede rastløse. De er trætte af af se og læse om elitens sorte eller hvide, som fremviser deres rigdomme få kilometre fra hvor de bor i elendighed".

Han fik ret. Udfordringen er nu at bruge de metoder som afskaffede apartheid til at kæmpe for umiddelbare krav for at forene arbejderklassen imod arbejdsgiverne og staten, men også for at konfrontere selve kapitalismen.

Charlie Kimber, bragt i Socialist Worker, let forkortet.

Skifergas – Nej tak!

Skifergasboringer er et skræmmende eksempel på hvordan virksomheder skider på mennesker og miljø for at få profit, hvis de får lov. I Danmark har olie- og gasgiganten Total, planer om at udvinde skifergas – og der er dannet lokalgrupper for at forhindre det.

Miljø- og klimaskadeligt

Eksperter regner med, at der i Danmark er 10 gange mere skifergas end tilbageværende naturgas. Det er i Nordjylland og Nordsjælland Total satser på at udvinde.

Skifergas er fanget i skifersten dybt under jorden, og for at frigive gassen er det nødvendigt at sprække stenene. Det gøres ved at pumpe store mængder rent drikkevand (mellem 8-30 millioner liter pr. gang) blandet med sand og store mængder kemikalier ned i skiferen. Derefter kan methangassen udvindes.

Den metode kaldes hydraulisk frakturering

Halvdelen af vandet fra processen bliver i undergrunden, hvor det sammen med kemikalierne (som er giftige og kræftfremkaldende) og gassen, forurener grundvandet. I USA er der eksempler på, at folk er blevet syge af at drikke vandet, og at vandet er blevet brændbart.

Den del af vandet der kommer op igen, skal bortskaffes som farligt affald, men der findes ingen sikker måde at gøre det på. Enten kan vandet pumpes tilbage i undergrunden, hvilket giver risiko for jordskælv. Ellers gemmes vandet i resevoirer eller hældes i kloakken efter en utilstrækkelig behandling – begge dele betyder mere forurening.

Udvindingen af skifergas er også klimaskadelig – store mængder methan slipper ud i atmosfæren. Methan er en drivhusgas mange gange stærkere end CO_2. Alt i alt er skifergas mere belastende for klimaet end kul. Alligevel bliver skifergas fremlagt som et grønnere alternativ.

Knaphed

Det er de stigende oliepriser, ønsket om større forsyningssikkerhed og visheden om, at der efterhånden bliver knaphed i olie- og gasresserverne der har kastet industrien ud i risikofyldte udvindinger på dybt vand, i de arktiske områder og i skiferlaget.

Den del af industrien der beskæftiger sig med fossile brændstoffer er meget stærk. Deres position er knyttet til olie, gas og kul og kan ikke uden videre flyttes over til fx vindenergi.

Olieudslippet på Deep Water Horizon, historierne fra skifergasboringer i USA og Canada og ikke mindst de stadigt tydeligere konsekvenser af den globale opvarmning, viser klart at den ikke vil lade nogen som helst hensyn stå i vejen for fortsat at tjene penge på at udvinde de fossile brændstoffer.

Modstand

Total er lige nu i gang med at forberede prøveboringer i Dybvad i Vendsyssel. De fik tilladelsen sammen med det statslige Nordsøfonden af et bredt politisk flertal i 2010, og om et år ved de om de vil søge om lov til at starte en produktion op.

Men Totals planer har skabt stor bekymring og utilfredshed i Vendsyssel (også hos vandværket, som ifølge P1 dokumentar, ikke har fået information om de planlagte skifergasboringer!).

Derfor bliver der i disse dage opbygget egentlige protestgrupper. De holder møder, laver underskriftsindsamlinger og opfordrer til demonstrationer og aktioner imod prøveboringerne. Meningen er i første omgang at presse Frederikshavn Kommune til ikke at godkende Totals planer hvilket kommunen efter planen skal gøre i december.

Lokalgrupper er allerede opstartet i: Frederikshavn/Dybvad, Hjallerup, Hjørring, Aalborg, Fyn, København – og snart også i Brønderslev.

Se mere og bliv aktiv på www.skifergasnejtak.dk

Christine Kyndi Bergen

(Foto: Mette Kramer Kristensen)

Hvad mener vi med

Enhedsfront

Enhedsfronten er både en taktik og en strategi. Taktik handler om, hvordan vi vinder en konkret kamp eller på et bestemt område af klassekampen. Strategi er en kombination af taktikker, som kan føre til, at arbejderklassen tager magten.

Revolutionære socialister er oftest et mindretal i arbejderklassen. Vi forsøger konstant at blive flere ved at diskutere med enkeltpersoner og overbevise dem om, at vi har ret.

Men hvis vi skal overbevise hundredvis eller titusindvis om, at vi har ret, så kan det ikke ske, uden at større dele af arbejderklassen oplever, at vi kan vinde i den praktiske klassekamp. Altså oplever, at vi som klasse har en magt, som kan gøre socialisme til en mulighed.

Her er en modsætning: Selv om socialister ikke kan "skabe" klassekampen, så er chancen for at vinde oftest langt større, hvis der er en stærk og aktiv socialistisk organisation i arbejderklassen. Men det var jo netop problemet. Så hvad gør vi?

Hvad er en enhedsfront?

Enhedsfronten tager udgangspunkt i, at krig, racisme, udbytning eller nedskæringer rammer hele arbejderklassen, uanset om arbejderne er reformister (dvs. tror på, at man kan forandre systemet gennem gradvise reformer), eller om man mener, at det kræver en revolution.

De fleste arbejdere er ikke revolutionære, men vil i mange situationer være imod en konkret krig, en konkret nedskæring osv. Fx er et overvældende flertal i arbejderklassen lige nu imod dagpengeangrebet.

Ofte kan de konkrete angreb, fx dagpengene, ikke bekæmpes uden en fælles kamp fra større dele af arbejderklassen. Men de ledere, som flertallet i arbejderklassen tror på, vil ofte ikke organisere denne fælles modstand.

Det er her enhedsfronten kommer ind i billedet. Den går meget enkelt ud på at sige til de reformistiske arbejdere – og deres ledere: "Vi ved godt, at I tror på systemet. Det gør vi ikke. Men skal vi ikke gå sammen om at bekæmpe dette konkrete angreb i fællesskab?"

Hvis der er et bredt ønske i arbejderklassen om at stoppe angrebet, er der en chance for, at større eller mindre dele af arbejderklassen vil sige "ja, det er en god idé". Måske vil nogle af deres faglige eller politiske ledere også føle sig presset til at gå med.

Problemer

Enhedsfronten er ikke en "magisk" løsning. Ofte er de revolutionære så svage, at enhver appel om fælles kamp preller af.

Men selv hvis faglige eller politiske ledere siger ja til kampen, så vil de oftest ikke organisere en reel modstand. Derfor må de revolutionære være stærke nok til, i hvert fald til en vis grad, at kunne omsætte denne enhed til praktisk handling.

Det er op til de revolutionære at vise i praksis, at revolutionære metoder – massemobilisering – er mere effektive end ærbødige henvendelser til politikere og magthavere. Hvis det lykkes, er der en god chance for at slå angrebet tilbage – og samtidig undervejs vinde flere arbejdere for revolutionær politik og organisering.

Enhedsfrontens succes afhænger af to ting: 1. Hvor stærke er de revolutionære? 2. Hvor stor er modsætningen mellem arbejderklassens ønske om modstand og de reformistiske lederes passivitet? Forholdet mellem de to faktorer siger noget om, hvilken konkret taktik, der kan anvendes.

Enhedsfronten som strategi

Enhedsfronten er mere end en taktik i en konkret kamp. Den er også helt central i strategien for socialisme.

Kampen for socialisme vindes først og fremmest ved at få flere og flere arbejdere med i kampen mod magthavernes konkrete magt – og ikke alene ved ideologisk overbevisning.

Fagforeninger, strejker, arbejderråd osv. skabes ikke af revolutionære arbejdere alene. Oftest vil reformistiske arbejdere være i flertal. Dette er ikke et problem, vi skal undgå.

Tværtimod er det at trække større og større dele af arbejderklassen med ind i den konkrete klassekamp en forudsætning for at bygge den styrke, der kan overbevise flertallet i arbejderklassen om, at vi ikke kun skal slås om brødet, men om hele bageriet.

Jørn Andersen

Akutpakke 2

Et hold-kæft-bolsje til dagpengetruede

FOAs formand, Dennis Kristensen: "Regeringen har købt sig et halvt års fred på dagpenge-området."

Jørn Andersen

SRSF-regeringen har indgået en "aftale" med de offentlige arbejdsgivere om, at de vil "arbejde for at tilvejebringe et antal ledige akutjob frem til 1. juli 2013 målrettet dagpengemodtagere, der er i risiko for at opbruge eller opbruger dagpengeretten."

Akutpakke 2 skal sikre dagpengereformen

Direktør i Dansk Arbejdsgiverforening, Jørn Neergaard Larsen, siger meget klart, hvad den såkaldte Akutpakke 2 handler om: "Det her er et godt bidrag til at løse et overgangsproblem i forbindelse med implementeringen af en enormt god dagpengereform." (DR Debatten, 25.10.2012)

DA-direktøren gjorde det i samme udsendelse klokkeklart, at arbejdsgiverne ikke har lovet noget som helst, bortset fra at slå ledige jobs op i en særlig del af JobNet, hvor dagpengetruede kan søge. De har ikke lovet at ansætte dagpenge-truede, blot at slå jobbene op.

Med andre ord: Arbejdsgiverne vil gerne (så længe det ikke forpligter dem til noget som helst) være med til at hjælpe regeringen, som er presset af utilfredshed, fordi den ikke vil sikre de 20-30.000, som står til at miste deres forsørgelsesgrundlag i 2013 pga. dagpenge-forringelserne.

Det vil de, fordi dagpengereformen for dem er det vigtige – den skaber et øget pres på løn- og arbejdsforhold.

Tankegangen bag Akutpakke 2

Regeringen vil give arbejdsgiverne 25.000 kr. for hver gang de ansætter én, som er dagpenge- truet. (I øvrigt uden at arbejdsgiverne har bedt om det – de ville have indgået aftalen uden at få pengene.)

Ifølge "aftalen" forventes 7.500 dagpenge-truede at få jobs hos private arbejdsgivere og 5.000 hos kommuner, regioner og staten – i alt 12.500.

Tankegangen er meget enkel og i princippet solidarisk: I de 6 måneder, som "aftalen" løber, vil der være ca. 350.000, der får jobs pga. almindeligt jobskifte samt til- og fragang på arbejdsmarkedet pga. alder, sygdom etc.

Ifølge "aftalen" skal 12.500 dagpenge-truede "sluses ind" i dette job-flow – altså skubbes længere frem i køen, så der er større chance for, at dagpenge-truede får jobs, mens de, der ikke er så truede, kommer længere ned.

Så langt er det en solidarisk ordning, der minder lidt om de "længst ledig-lister", der findes i en del lokale fagforeninger. Socialister og fagforeninger bør naturligvis støtte, at flest muligt fastholdes i dagpenge-systemet frem for at havne på en langt ringere kontanthjælp.

I modsætning til de fleste andre ordninger er der tale om ordinære jobs, så man kan genoptjene dagpengeret i ansættelses-perioden. (Men der er ikke garanteret ansættelse i de 12 måneder, som genoptjenings-perioden nu er iflg. dagpengereformen.)

Akutpakke 2 sikrer ikke de dagpenge-truede

Akutpakke 2 sikrer ikke den enkelte dagpenge-truede et job, eller nogen som helst andre rettigheder – ud over retten til at søge jobs.

Der vil givetvis være nogle dagpenge-truede, som får jobs, de ikke ellers ville have fået. Men det vil afhænge af, om fx fagforeninger lægger pres på de enkelte arbejdsgivere, eller om venstrefløjen i kommuner og regioner tvinger kommunen til at sætte dagpenge-truede forrest i køen.

Det er ikke kun den enkelte dagpenge-truede, der ikke er sikret. Selv om det på papiret ser overkommeligt ud at "sluse" 12.500 ind i et jobskifte-flow af 350.000, så er det ikke helt så simpelt.

De 350.000 omfatter også jobskifte inden for samme virksomhed. Det omfatter folk, der skifter fra én byggeplads til en anden, eller fra ét hospital til et andet osv. Det omfatter sæsonarbejdere, der har fast tilknytning til én eller flere arbejdsgivere, men ikke arbejder hele året etc.

Antallet af reelle "jobåbninger" er langt, langt mindre end statistikkens 350.000.

De 25.000 kr. i præmie til arbejdsgiverne vil ikke få ret mange af dem til at vælge en langtidsledig frem for én, der for nylig har haft job.

Ingen nye jobs

Ingen kan vide noget om effekten af Akutpakke 2 – det er ren tal-magi fra regeringens og arbejdsgivernes side.

Selv om akutpakken taler om at "iværksætte en helt ekstraordinær, midlertidig og massiv indsats", så er det eneste sikre ord i den svada ordet "midlertidig".

Den samme sprogbrug har vi hørt, når arbejdsgivere og regering har lovet en "ekstraordinær indsats" for at skaffe praktikpladser til unge. Bagefter har statistikken vist, at der absolut intet er sket.

Hvad vi kan vide er, at der absolut ingen nye jobs er i pakken. Der er kun, med Dennis Kristensens ord, tale om at "røre rundt i gryden" af arbejdsløse.

Hvad vi også kan vide er, at regeringen ikke vil gøre mere for de mange tusinde dagpenge-truede. Det siger ikke kun den socialdemokratiske og radikale del af regeringen. Det siger også SF-formand Annette Vilhelmsen og SF-næstformand Mattias Tesfaye.

Skal vi nu holde kæft?

FOAs formand, Dennis Kristensen sagde: "Regeringen har købt sig et halvt års fred på dagpenge-området." Ja, den har sikkert købt sig fred fra de folketingsmedlemmer i S og SF, som i lang tid har været utilfredse med regeringens politik. Og fra andre, der på trods af realiteterne gerne vil tro på SRSF.

Nu kan de gå ud og gentage det, som Thorning, Vestager, Astrid Krag og Villy Søvndal sagde efter Akutpakke 1: "Regeringen har gjort en rigtig stor indsats, nu kan vi ikke gøre mere."

Men der en positiv ting ved Akutpakke 2: Den er faktisk et resultat af, at der de seneste mange måneder har været en synlig utilfredshed med og protester mod regeringens politik. Det viste sig, at regeringen faktisk kunne gøre mere, selv om det var meget lidt.

Derfor er det afgørende, at vi fortsætter med at synliggøre utilfredsheden. Vi skal kræve, at ingen falder for de nye dagpengeregler. Vi skal kræve, at offentlige og private arbejdsgivere ansætter dem – ikke bare håbe på det.

Vi skal kræve, at regeringen opretter klimajobs, ansætter folk til at lette arbejdspresset på daginstitutioner, skoler, hospitaler, i hjemmehjælpen osv. Der er fx stadig tusinder af nyuddannede uden jobs.

Og ikke mindst skal vi, ved at organisere protester af enhver art, være med til at sikre, at fleksjobbere, førtidspensionister, langtidssyge osv. ikke bliver glemt.

Regeringen forbereder sammen med Venstre nye angreb på kontanthjælp og SU til studerende. Det er en del af en langt bredere dagsorden for at lade arbejdende, arbejdsløse og fattige betale for en krise, vi ikke selv har skabt.

Der er ingen grund til at tage imod regeringens og arbejdsgivernes hold-kæft-bolsje.

(Foto: Mette Kramer Kristensen)

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

B POST PP DANMARK